

ΜΕΤΑΞΥ ΣΟΒΑΡΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β'

Κυρία Διευθύντρια,

Νά πῆς, ἐν πρώτοις, σὸν Ἀρχιεργάτη σου νὰ εἶνε μαζὶ μου εὐγενέστερος. Δὲν μπορεῖ, ἐπειδὴ καθυστέρησα λίγο τὰ χειρόγραφα μου, νὰ θάξῃ τίς φωνές. Οὔτε θὰ χανόταν ὁ κόσμος ἂν τὸ δεύτερο φύλλο ἐθόγιανε δύο-τρὲς ἐβδομάδες ἀργότερα. Ἀνθρώπος εἶμαι κ' ἐγώ. Δὲν εἶμαι σκλάβος σὰς. Ἐχῶ τίς ὥρες μου, τὰ κέφια μου, τὰ νεύρα μου, τίς ιδιοτροπίες μου. Γιατί δὲν τὰ σέβεσθαι; Μήπως μὲ νομίσαιτε γραφομηχανὴ νὰ σὰς κάνω, ὅποτε σὰς καπνίσῃ, ἐπιστολές; Ἀφοῦ ὁμως διάζωσαι τόσο πολὺ, ἀφοῦ δὲν κάνεις λίγη ὑπομονή, ἀφοῦ μοῦ θάξεις τὴ θηλειὰ σὸ λαμπρὸ κ' ἐπιμένεις νὰ κλείσῃ ἐγκαίρως ἡ πρώτη σελίς — (σάμπως, ἔλεπες, δὲν μποροῦσε νὰ ἔγῃ τὸ φύλλο καὶ χωρὶς... πρώτη σελίδα) λάβε τὴν «πανταχοῦσαν» σου καὶ πάψε τὴ γκρίνια.

Ἦθελα ὁμως νὰ ἤξερα, σοφολογιωτάτη κυρία Διευθύντρια, ποῦ μὲ ἐγκαλεῖς ἐπὶ βραδυπορείᾳ; Σκέφθηκες καθόλου ποῦ πηγαινα ὅλες αὐτὲς τίς μέρες ποῦ μ' ἐξέλεπες νὰ γυρίζω τὴ νύχτα κατὰκοπος σὸ σπίτι; Σκέφθηκες, ὅτι, γιὰ νὰ γραφῇ εὐσυνειδητὰ αὐτὴ ἡ στήλη, ὠφείλα προηγουμένως νὰ περιοδεύσω τὰς Ἀθήνας, τὸν Πειραιᾶ καὶ τὰ Περίχωρα, νὰ ἐρῶ φίλους καὶ ἐχθρούς, γνωστοὺς καὶ ἀγνωστούς, ν' ἀλιεύσω ἐντυπώσεις γιὰ τὸ πρῶτο φύλλο, ὥστε νὰ μὴν κάμω καμμιὰ γκάφρα καὶ σοῦ γράφω εἴτε ὑπερβολικοὺς ἐνθουσιασμούς, εἴτε ἀδικεῖς ἀποδοκιμασίες, ποῦ νὰ μὴν ἀπηγοῦν τίς πραγματικὰς γνώμες τοῦ Κοινοῦ; Ἀλλὰ ποῦ τὰ σκέπτεσαι σὺ ὅλα αὐτά. Χειρόγραφα θέλεις. Χειρόγραφα!...

Θυμάμαι ἓνα παιγνίδι συναναστροφῶν, ποῦ μὰς διεσκέδαζε... τρελλὰ στὴν πρώτη μὰς νεότητα: Τὴν Μπερλίνα. Κάτι τέτοιο ἐσκάρωσα πρὸς χάριν σου, αὐτὲς τίς ἡμέρες. Ἐθάλαι Μπερλίνα τὸ ΑΟΔΟ. Καὶ ἐμάζεψα γνώμες. Πάρε μολύβι καὶ χαρτί καὶ γράψε. Πρώτα, λοιπόν, ρώτησα μιὰ κοσμικὴ κυρία: — Πῶς σὰς φάνηκε τὸ ΑΟΔΟ; — Πολὺ ὠραῖο, μοῦ εἶπε. Ἀλλὰ θὰ τὸ προτιμοῦσα γραμμένο γαλλικὰ ἢ ἀγγλικὰ! Ποιὸς διαβάσει σήμερα ἑλληνικὰ περιοδικά;

Ρώτησα κατόπιν ἓνα φίλο μου διανοούμενο:

— Καλὸ, ὁρὲ παιδί μου, ἦταν ἡ ἀπάντησις. Ἀλλὰ θάπρεπε νάνε σοβαρώτερο...

Ὑστερα ἦλθε ἡ σειρὰ ἐνὸς καλοῦ μου φίλου, μὴ διανοουμένου.

— Περίφημο εἶνε, μ' ἐβεβαίωσε, ἀλλὰ πολὺ σοβαρὸ. Δὲν θὰ ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ κάπως ἐλαφρότερο;

Ἔτσι συνέχισα τὴν ἐρευνά μου. Ἐάν, λοιπόν, ἤθελες νὰ μένουν ὅλοι εὐχαριστημένοι, θὰ ἔπρεπε νὰ κάμῃς τὸ ταχύτερον τίς ἐξῆς μεταβολάς:

1ον) Νὰ μὴ μπαίνουν καθόλου ἀθλητικά, συγχρόνως ὁμως νὰ διατεθοῦν ἀκόμη δύο-τρὲς σελίδες γιὰ τὰ ἀθλητικά.

2ον) Νὰ μπαίνουν περισσότερα εὐθυμα, ἀλλὰ καὶ νὰ καταργηθοῦν τὰ εὐθυμα.

3ον) Λιγότερα ἐγκυκλοπαιδικὰ ἢ μάλλον περισσότερα ἐγκυκλοπαιδικὰ.

4ον) Νὰ λείψουν τὰ ἀναγνώσματα ἢ μάλλον καὶ ἄλλα ἀναγνώσματα.

5ον) Νὰ μὴ ὑπάρχουν σελίδες ἐπιστημονικὲς, ἀλλὰ φυσικὰ νὰ προστεθοῦν καὶ ἄλλες ἐπιστημονικὲς σελίδες.

6ον) Νὰ καταργηθῇ τὸ ταξίδι τῶν κεντρικῶν σελίδων ἢ μάλλον νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἓνα ἀκόμη ταξίδι.

7ον) Νὰ λείψουν ἐντελῶς τὰ χρωματιστά, νὰ γίνῃ ὁμως ὁλοσέλιδο τῆς πρώτης σελίδος καὶ νὰ χρωματισθοῦν καὶ ὅλες ἡ ἄλλες.

8ον) Νὰ μὴ ἀσχολῆται τὸ ΑΟΔΟ διόλου μὲ τὴ Μόδα καὶ συγχρόνως νὰ διατεθῇ γιὰ τὴ Μόδα περισσότερος χώρος.

9ον) Νὰ λείψουν ὅλως διόλου ἢ σελίδες τῶν Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν, τῆς Μουσικῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θεάτρου ἢ καλλιτέρας νὰ διπλασιασθοῦν.

10ον) Νὰ μὴ μπαίνῃ τὸ Μπρίτζ ἢ μάλλον ν' ἀρχίσῃ καὶ Πινάκλ.

Εἶνε καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη ποῦ χρειάζεται τὸ ΑΟΔΟ γιὰ ν' ἀρέσῃ σὲ ὅλους.

Ἀλλὰ ἡ συνταγή μου, ἐάν γραφῇ, ἐπὶ τῇ θάσει ὅλων τῶν γνώμων ποῦ συνέλεξα, θὰ ἦταν πολὺ μακρὰ καὶ λιγνὴ — πολὺ λίγο! — δυσεμφάμοστη. Γι' αὐτὸ σοῦ συνιστῶ νὰ φροντίσῃς χωρὶς ἀναβολὴν:

Α) Νὰ μὴ μπαίνουν παρὰ ἐλάχιστα μικρὰ στοιχεῖα. Γιατί κουράζουν τὰ μάτια.

Β) Νὰ τονωθῇ ἡ εὐθυμὴ σελίς (τοῦ πρώτου φύλλου ἦταν πολὺ σκληρή. Χάθηκε, παιδί μου, ἓνας πνευματώδης συνεργάτης; Δὲν μούλεγες... ἐμένα;)

Γ) Νὰ προστεθοῦν στὴν σελίδα τῶν παιγνιδίων μερικὲς ἀκόμη πνευματικὲς ἀσκήσεις καλῆς ποιότητος.

Κάμε αὐτὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Καὶ κατόπιν θέλω. Ἐκτὸς ἂν ἐν τῷ μεταξύ μὲ ἀπολύσῃς, ἐπειδὴ δὲν τὰ βρῶκα ὅλα καλά καὶ ὅλα.

Ι. Δ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΡΕΝΟΥΑΡ

Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ πορτραῖτο τῆς μικρῆς Ρομάν Λακῶ παρουσιάζει ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον, διότι εἶνε ἀντιπροσωπευτικὸν τῆς τεχνολογίας τοῦ περιώμου Γάλλου καλλιτέχνη κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς σταδιοδρομίας του, τὴν ἐποχὴν δηλαδὴ ποῦ ἡσχολεῖτο ἀκόμη μὲ τὴν διακόσμησιν σκευῶν πορσελάνης καὶ ἐσύχναζε εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Γκλέϋρ, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γνωρίσῃ τὸν Μονὲ καὶ τὸν Σισλέϋ.

Τὸ 1864 ὁ Ρενουάρ εὗρίσκετο εἰς τὸ Μπαρμπίζόν, ὅπου παρεθέριζεν ἡ οἰκογένεια Λακῶ. Ἐκεῖ τοῦ ἀνετίθη ἡ ἐκτέλεσις τοῦ πορτραῖτου τῆς μικρῆς Ρομάν. Εἰς τὰ πρῶτα ἔργα τοῦ ὁ Ρενουάρ ἠκολούθησε, μὲ ἐντόνους συγχρονιστικὰς τροποποιήσεις, ὁρισμένους ἀρχὰς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς τοῦ 18ου αἰῶνος. Εἰς τὰ ἔργα, ὁμως, τῆς μεταβατικῆς περιόδου ποῦ ἐπηκολούθησεν, ὁ Ρενουάρ, διατελὼν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ἑνγκρ, ὑπέταξε τὸ χρῶμα εἰς τὸ σχῆμα. Τέλος περὶ τῷ 1870 προσεχώρησεν ὁλοψύχως εἰς τὸ ἐμπρεσιονιστικὸν κίνημα καὶ πολὺ γρήγορα κατέλαβε μίαν ἀπὸ τὰς πλέον ἐξελούσας θέσεις μεταξὺ τῶν ἐμπρεσιονιστῶν τῆς νέας καλλιτεχνικῆς θεωρίας.

Ἡ ἀπεικόνισις τῶν φυσικῶν καλλονῶν ἀπετέλεσεν ἓνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα μὲληματα τοῦ Ρενουάρ, ὁποῖος κατάρθωσε ν' ἀποδώσῃ μὲ μοναδικὴν ἐπιτυχίαν τὴν φύσιν. Τὰ τοπία του, μολοντὶ φαίνονται κάπως ὀνειρώδη, εἶνε, ἐν τούτοις, ἀπολύτως ἀληθινὰ. Πρωτίστως, ὁμως, ὁ Ρενουάρ ὑπῆρξεν ἓνας θαυμασιὸς πορτραίτιστας γυναικῶν.

Ἀπὸ τοὺς πίνακές του οἱ γνωστότεροι εἶνε: «Ἡ κοῦνια», «Ἡ γυνὴ γυνάικα», τὸ περίφημον «Μοῦσα πρὸς τὸν Πιερ», «Ἡ ἀναγνώστρις», «Ἡ λουόμενος», «Τὸ γεῦμα τῶν βαρκαροῦδων» κ. ἄ., εὐρισκόμενα σήμερον εἰς τὰ Μουσεία καὶ τὰς πλουσιωτέρας ἰδιωτικὰς συλλογὰς τῆς Εὐρώπης.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36192

ΡΑΠΙΣΜΑΤΑ

Ὁ μέσος ἄνθρωπος, ποῦ ἔχει παρακο-
λουθήσῃ τὴ μάχη γύρω στὴν ἔδρα τῆς
Ἀκαδημίας, θυθίζεται σὲ σκέψεις καὶ μο-
νολογεῖ: Μάρτυς μου ὁ Θεὸς, σέβομαι τὸ
ἴδρυμα. Δὲν ξέρω πῶς φέρεται ἀπέναντί
του ὁ Ἀπόλλων, ποῦ ἀνερριχθῇ στὴν στέ-
γη τοῦ μεγάρου, ἐπιδεικνύων στοὺς Ἀθη-
ναίους τὴ γυνότητα του. Δὲν συμβαίνει τὸ
ἴδιο μὲ μένα. Περνῶ μὲ κατάνυξι ἐμπρὸς ἀ-
πὸ τὸ ναὸ τῶν ἀθανάτων καὶ ἀποκαλύπτο-
μαι μὲ αἰσθήματα εἰλικρινοῦς τιμῆς.

Τὰ αἰσθήματα αὐτὰ ὁμως δὲν μ' ἐμπο-
δίζουν νὰ ἔχω μερικὲς ἐπιφυλάξεις καὶ
νὰ τὸν κρίνω κατὰ τὰ ἔργα του. Μοῦ εἶνε
δύσκολο νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν κατάπληξι
ποῦ προκαλοῦν τὰ τελευταῖα γεγονότα.
Δὲ θὰ τὰ μάθετε ἀπὸ μένα: Μιὰ θέσις
πρόκειται νὰ καταληφθῇ καὶ εἶδατε τί ἔ-
γινε. Μὰ δὲν ἐπαιρναν παράδειγμα ἀπὸ
τὰ λεωφορεῖα ποῦ σταθεμεῖουν ἐξῶ ἀπὸ τὸ
ἀνάτατο αὐτὸ πνευματικὸ κέντρο; Καθιέ-
ρωσαν — τὰ λεωφορεῖα — δελτία προτε-
ραϊότητος καὶ πρέπει ν' ἀναγνωρίσω ὅτι
μὲ μεγαλειτέρα κοσμιότητα διεξάγεται ὁ
ὁγών γιὰ τὴν κατάληψιν μιᾶς θέσεως σὸ
τροχοφόρο, παρὰ σὸ γειτονικὸ μέγαρο.
Γιατί, κ' ἂν δὲν ἐπιτύχετε ν' ἀνέβετε σὸ
ὄχημα, δὲ θὰ σὰς πῇ κανεὶς ἀνεπαρκῆ
γιὰ τὴ θέσι. Βρίσκουν ἀρκετὸ τὸ μαρτύ-
ριο τῆς ἀναμονῆς καὶ προτιμοῦν τὴν εὐ-
πρέπεια τῆς σιγῆς.

Ἡ Ἀκαδημία δὲν ἀκολούθησε τὴν ἴδια
τακτικὴν. Τρεῖς ὑποψήφιοι γιὰ μιὰ θέσι.
Κι' ἀντὶ νὰ ποῦν ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς εἶνε
ὁ καταλληλότερος, λένε ποιοὶ εἶνε οἱ δύο
ἀκατάλληλοι, ἀναφέροντες ὀνόματα καὶ
ἐξηγοῦντες τοὺς λόγους τῆς ἀκαταλληλό-
τητος. Ἡ οὐσία μένει θέβαια, ἡ ἴδια. Ἀλ-
λὰ ὑπάρχουν τρόποι καὶ τρόποι γιὰ νὰ
κλείσῃ κανεὶς τὴν πόρτα τοῦ σὸν ἀνεπι-
θύμητο ἐπισκέπτη. Ἡ Ἀκαδημία ἔδειξε ὅ-
τι δὲν προτίμησε τὸν τρόπο, ποῦ εἶνε πλη-
σιέστερος πρὸς τοὺς κανόνες τῆς καλῆς
συμπεριφορᾶς. Περισσότερο δὲ ἀπὸ τὴ
σοφία τῆς, μαθήματα ἤθους περιμέναμε
ἀπ' αὐτήν. Δὲ μὰς τάδωσε.

Ἐχει δίκην στὶς κρίσεις τῆς, ἔχει ἀδι-
κο; Ποῦ νὰ τὸ ξέρω ἐγώ, ὁ μέσος ἄνθρω-
πος; Βλέπω πῶς τίς ἐκδηλώνει καὶ θλίβο-
μαι.

Ἡ Ἀκαδημία ὠνόμασε τοὺς «ἀκατά-
λληλους» καὶ οἱ ἄνθρωποι ποῦ δέχθηκαν
στὰ καλά καθούμενα τὸ ράπισμα, ξεσπά-
θωσαν μὲ τὴν σειρά τους. Μιλοῦν περὶ ἀ-
γραμματισμῶν τῶν κριτῶν, περὶ αὐθαί-
ρεσιᾶς τῆς τάξεως τῶν Γραμμάτων, περὶ
παραβιάσεως τοῦ γράμματος καὶ τοῦ
πνεύματος τοῦ καταστατικῶ, ποῦ διέπει
τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν νέων μελῶν. Νομίζω
ὅτι ὑπερέβαλαν καὶ οἱ «ἀκατάλληλοι» σὲ
θυμούς. Δὲν εἶδαν μὲ πόση ὑπομονὴ δύο
ἀνεπαρκεῖς ἀκόμη, ὁ Σωκράτης καὶ ὁ
Πλάτων, χρόνια τώρα περιμένουν, σιωπη-
λοὶ, στὰ προπύλαια τὴν ἐκλογὴν τους;

Διαβάζω τίς προκλήσεις καὶ τίς ἀντεγ-
κλήσεις καὶ σκέπτομαι: Ὅταν οἱ ἄνθρω-
ποι, ποῦ φθάνουν, ὅπωςδήποτε, στὶς ἀνώ-
τερες βαθμίδες τῆς διανοήσεως φέρονται
μὲ τέτοιο τρόπο, τί νὰ κάμωμε ἡμεῖς οἱ
ἄλλοι, οἱ μὴ διανοούμενοι, οἱ μὴ ἀθάνα-
τοι, ποῦ εἴμαστε ριγμένοι στὴν θιοπάλῃ καὶ
ἀγωνιζόμεστε, ἀγῶνες μὲ οὐσιαστικὸ πε-
ριεχόμενο;

Περίεργο, ἡ σοφία καὶ ἡ τύχη νὰ ἐξα-
γριώνουν τόσο τὸν ἄνθρωπο! Παρέστην σὲ
συζητήσεις μουσικῶν καὶ τραγουδῶν τὰ
μαλλιά μου. Δὲ μιλοῦσαν ἄνθρωποι. Τὴν
πανα καὶ κλαπαδόρες ἀγόρευαν. Παρη-
κολούθησα συνελεύσεις ζωγράφων καὶ
σφάγια τ' αὐτὰ μου. Εἶδα τίς ἀγέσεις
τῶν συγγραφέων μεταξὺ τους καὶ δόξασα

τὸ Θεὸ, ποῦ δὲν ἀνῆλθον στὴ συντεχνία. Οἱ
ἐργάται λιμένος μὲ μεγαλειτέρα εὐπρέ-
πεια ἀντιμετωπίζουν τὰ ζητήματά τους.
Ἐχετε τύχει ποτὲ σὲ συζητῆσι ἡθοποιῶν;
Δὲ σὰς συνιστῶ οὔτε τὸ ἀκουσμά, οὔτε τὸ
θέαμα. Προχθές ἀκόμη στὸ Παρίσι, δυὸ
διακεκριμένοι πνευματικοὶ ἄνθρωποι, ὁ
Μπερνστάιν καὶ ὁ Μπουρντέ, ἀντήλλαξαν
ἐπιστολὰς γεμάτες φαριμάκι καὶ μάτωσαν
τὰ σπαθία τους. Καὶ γιὰ νὰ πᾶμε τόσο
μακριὰ, ὅταν ἔχωμε πρόσφατο ἐπίσημ, τὸ
δικὸ μας προηγούμενο ἓνος θεατρικοῦ
συγγραφέως καὶ ἐνὸς ἡθοποιῶ, ποῦ ἀν-
τήλλαξαν θρησιές καὶ ραπίσματα. Καὶ
νὰ, τώρα, ἡ Ἀκαδημία. Πόσο εἶχε δίκην ὁ
Πιρόν, ὅταν ἐξεδήλωνε τὴν κρίσιν του γιὰ
τοὺς ἀκαδημαίους μὲ τοὺς δύο ἐκείνους
στίχους ποῦ ἔγραψε γιὰ τὸν τάφο του:

Ci-git Piron qui ne fut rien
pas même académicien

ἐνθάδε κεῖται ὁ Πιρόν ποῦ δὲν ἔγινε τί-
ποτε, οὔτε καν ἀκαδημαίος...

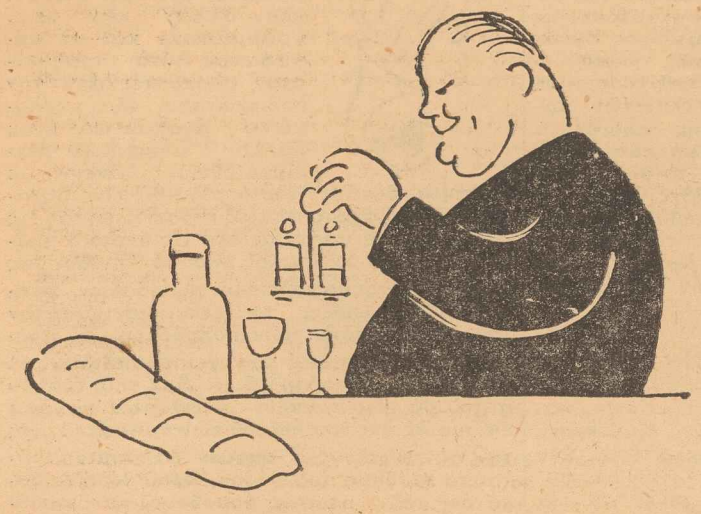
Εἶπε ὁ μέσος ἄνθρωπος καὶ πέρασε σκε-
πτικὸς ἐξῶ ἀπὸ τὸ κηπάρδι τοῦ ναοῦ τῆς
γνώσεως.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΚΑΤΙ ΘΑ ΜΑΘΕΤΕ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ ΤΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΣ !!

Επί ώρας έρθηκα σ' ένα χώρο, όπου ή ήσυχ, την ό-
ποια οι έπισκέπται ένοιωθαν έπάνω στά κεφάλια των, έ-
πρόβλεπε τό έρώρες πολλών άσμεσφαιρών. Οι άνθρωποι, ό-
τι τό κράτος της άγωνίας, έβρίσιντο σάν νά έδοκιμαζόν
Έτι ό ποιητής Μαλάρμυ έγραψε γιά τόν "Άγιο Πέτρο, έ-
θεώσαίς ότι, άφού άπαρηγόησε τόν Κύριο, οι στεναγμοί
που έγίνονταν άνεμοί, που μετακινούσαν τά φύλλα τών
δένδρων. "Ένας άπό τούς έπισκέπτας έμολογούσε, ένώ
έβλεπε στό περιπάτιό μου ένα νευρικό ρυθμό, «6000 σε-
λίδες ! 20 μαθήματα ! που νά χωρέσουν στό μυαλό ! Η
εύχρη άς μου είνε εσθράς! Μερικοί τόν έσταμάτησαν γιά

νά τού δώσουν θάρρος. "Όλοι μαζί έχόθησαν έπειτα σέ
μιάν αύλασάν, ένώ ό κλητήρ τούς έλεγε:

— Μη φοβάσθαι, έρε παιδιά, οι καθηγηταί σήμερα είνε
καλοί.

Ο κλητήρ μιλούσε την στιγμήν εκείνη με την μακρά
πειρά του.
Οι καθηγηταί τού Πανεπιστημίου είνε και αυτοί άν-
θρώποι καί, όταν εξετάζουν, είνε άδύνατον νά μνήν ύπο-
κρίνται στην έμπειρία της έμμεσφαιρας, τών οικογενεια-
κών προτιμήτων των ή τών άτομικών τών περιστοιχικών.
Η θεαίσια του περί της καλώςήνης των σωσών προ-
στασιών του γιά την ημέρα εκείνη ν' ένεβάρουν νά
πάρω έπειτα και έγώ θέσι ως άκροστίς κοντά στά έδώλια
των εξεταζομένων φοιτητών της Νομικής Σχολής. Τά πρώ-
τα έμια λόγια που άκούσα ήσαν δλόγους στό λαοδέσδιο.
"Εσθρα άμέσως νά διερωτηθώ, ήπως έκαμα λάθος, δι-
ότι τό μίγμα αυτό είνε ή ειδικότης τού καθηγητού τών ε-
πικριτικών και τών προσφώνων. Κ. Γελασού στην έδρα της
Χημείας. "Ηταν άσπινος ποτέ δυνατό, όπως άντελήθη από
τά πρώτα λόγια, νά πάρη θέσι άνάμεσα στά νομικά θέ-
ματα: Δέν άργησα μολα ταύτα νά έγώ από την πλάνη
μου. Τό πρόβλημα ήταν από τά πολύ περίεργα.

— Έγεις ζέδι, έλεγε ό καθηγητής, και έγώ έχω λάδι.
Τ' άνακατεύουμε. Ποιος είνε ό κύριος τού μίγματος;

Ο φοιτητής εκόμισε σάν νά έπρόκειτο νά κατεβάση
ένα κεκούρι από έστρόκκο. Ο καθηγητής έκρινε τότε
καλό νά τόν κατεθύν, έλάτ νά νά τόν δοθήση.

— Έγώ άκούω, έλεγε, έσυνέχισε, και σ' έγεις κρα-
σί. Γίνεται ένα άνακατέψμα. Ποιος γίνεται ό κύριος τού;

— Έκείνος που τ' άνακάτεψε, άπάντησε θριαμβευτικά
ό φοιτητής.

Και ή έξήγησις τού νομικού προβλήματος έσυνεχίσθη με
την ακόλουθη στιχομυθία:

— Γιατί;

— Διότι κατεσκευάσθη νέον είδος και είνε άδύνατον τά
δύο νά έναρμόνουν την πρώτη μορφή τους.

— Ωστε...

Άλλ' ή λύσις τού πρώτου προβλήματος έτοι παρουσιά-
σθη πολύ εύκολη. Τό λάδι, όπως είνε γνωστό, άπορροί-
ζει εύκολα από τό ζέδι. Συνεπώς κανείς δέν γάνει την
κυρίωσιν. Ο καθηγητής παρουσιέει λοιπόν κύριος τού ζει-
διού και ό φοιτητής τού λαδιού και όταν άκούη τά δύο ύ-
γρά έρρίσκονται στό ίδιο μπούκαλι. Άλθινα, τί περίεργα
γίνονται τά πράγματα, όταν παρεμβάη ή έπιστήμη τών
νομικών!

— Ένώ ήκουα τίς νομικές συνέπειες της άναμίξεως τών ύ-
γρών, εύκολα έσχηματίστη την ιδέα ότι πρέπει οι άνθρωποι
από καιρού νά καταγίνονται πολύ με τό φτίσιμο ποικι-
λιών κοκτέιλ, άφού οι νομομαθείς δέν άπαίλιων νά προ-
σέχουν τόσο πολύ τά μίγματα. Είχα τάχα άδικο; Η πλη-
ροφωρία πού άκούμα ν' έδικαιώνει εύθες. Άλθινα, μενά-
λοι νομομαθείς, όπως οι Προκοπιδανί και οι Σαβανίαν
έπί τρέψ άόλητες έπαινεύουσιν δλόγους στό μίγματος.
Πώς είνε δυνατό τότε με τάς συζητήσεις των νά μνήν είνε
και οι φυσικοί έφευρέται τών κοκτέιλ!

— Άλλά μόνον τά ύγρά άπασφαλόν τούς νομομαθείς;
Ακούσθε τάς τί σκεπτόνται και γιά τά στερεά. Ίδου
μερικά σχετικά προβλήματα: "Έγώ ένα άνάξ, και σ' έ
δίνεις ένα τροχό. Ένώσω ό τροχός είνε στή θέσι του, είμαι
κύριος τού τροχού. Έφυνε από την θέσι του; Σαγανίσεις
κύριος τού τροχού. Άλλο παράδειγμα: Σ' έ δίνω χαρτί
και σ' γράφεις ένα άριστούργημα. Λοιπόν έγώ γίνωμαι ή-
δικομήτης τού άριστούργηματος, και έσ' τό ένωσας έσ' ή
Τοιναντίον συμβάινει άν έζωγράψας έπάνω στό δικό μου
χαρτί. Σ' γίνωμαι ό ιδιοκτήτης της ζωγραφίδας.

— Έφυνε από τό μάθημα αυτό διαλογιζόμενος τί περίε-
ρη έπιστήμη πρέπει νά είνε ή Νομική. Μόλις όμως έπάρ-
α θέσι στό άλλο μάθημα, είδα τόν καθηγητή τού Άστι-
κού Δικαίου κ. Τριανταφυλλόπουλου νά πιάη τό φυλλάδι
τού καφέ που είνε πη και νά τό δελνίη στόν φοιτητή.

— Σ' έσπούλησα τό φυλλάδι αυτό τριακόσιες δραχμές.

Δικαιοσύνα νά μου τό δώσης πίσω, ώστε νά σου γυρίσω
κι' έγώ τά λεφτά;

Ο φοιτητής έσκέπθη έπ' όλίγων και άπάντησε δια-
κριτικά:

— Μάλιστα.

— Πολλό καλά! Άλλά πρωτίτερα μου είπες ότι ή τιμή τού
πράγματος πρέπει νά είνε δικαιο. Και έγώ σου έσπούλησα
τό φυλλάδι τριακόσιες δραχμές!

Ο φοιτητής δέν άργησε ν' άντιλήφθη τό λάθος του. "Υ-
ποθέτω ότι θα είνε και δικό μας, αν συνέβαινε νά μας
ρωτήση κανείς νομομαθείς. Ακούσθε, λοιπόν, τί γίνονται
στην περίστασις αυτή: Ο φοιτητής δέν έχει τό δικαίωμα
νά κάμη την έπιστροφή τού φυλλάδιού, διότι, όταν τό ή-
γόρασε, τού είνε άρσένι. Τοιναντίον ό καθηγητής έχει τό
δικαίωμα. Άλλά πότε θα τό άσκήσθ; "Όχι φυσικά στην
περίστασις της τιμής των 300 δραχμών, διότι δέν έχει ουμ-
φείρον, άλλ' αν συνέβαινε νά πούληση τό φυλλάδι κάτω
από την μισή αξία του.

Ο κ. καθηγητής έπιασε έπειτα τί σταχτιέρα του και έ-
θεσε μ' αυτήν ένα νέο πρόβλημα.

— Η σταχτιέρα αυτή, είπε, δέν είνε δική μου. Σ' είνε
έδωκα. Και σεις την έσπούλησαε στόν φίλο σας. Έγινε αυ-
τός κύριος της σταχτιέρας;

— Δέν παρακολούθησα την συνέχεια, διότι ή περιέργεια με
αδύνησε σ' άλλα μαθήματα. Ένω όμως έμνησθηκα τού μου,
έσθρα νομικός, όπως σπρίταν από τά λόγια του, μου έ-
ξηγήσε ότι τό εξεταζόμενο μάθημα είνε γνωστό με τό ό-
νομα: Πληκτρολόγι και παγίδες.

— Μη παρανεύσασθε, δίω, μου είπε. Ο άκριβής τί-
τλος του είνε Πολιτική Δικονομία. Οι δικηγόροι μέσα στά
άθρα της μεσάινων πώς νά διαιωνίζουν τάς ύποθέσεις,
πώς νά στήνουν δόκανα στους άντιδίκους, πώς νά διεξά-
γουν μακροτικά την στρεβλώση. Στριζόμενος ίσως στό
διδάσκοντα αυτό, ένας δικηγόρος έβγαλε διέλλιο με τόν τί-
τλο: «Πλεκτάνα και παγίδες».

Ο συνομιλητής μου είνε τάχα δίκαιος; Δέν είμαι σ' έθεί
νά τό ζέρω. Μου έμεινε μονάχα στό νοι μου από όσα ήκου-
σα κατά την εξέτασι ή έντύπωση ότι ή δικονομία είνε ένα
από τά ιδιαιτέρως πολύπλοκα μαθήματα. Έγεις καθώς
κατάλαβα από όσα ήκουσα, μιάν ύπόθεσι καθαρή, όπως ό

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά.

— Αί, τότε νά γυρίσας πίσω στό γωράφια σας. Έκεί
νά γυρέψετε την προκήρη σάς.

— Παιδιά μου, όλοι γυρεύετε δημοσίαι θέσι. Τότε πάρε,
θα γυθώσω όλοι. Δέν είνε κατάστασι αθέτη. Έχετε γω-
ράφια;

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά.

— Αί, τότε νά γυρίσας πίσω στό γωράφια σας. Έκεί
νά γυρέψετε την προκήρη σάς.

Και καθώς φαίνεται, μία τέτοια ιδέα άργισε νά έπι-
φάνη σέ πολλόν κόσμο — σέ γονείς και σέ παιδιά. Άλθι-
να πολλοί φοιτηταί δέν έδωκολεύθησαν νά μου πούν,
ότι ό σκοπός τους είνε νά γυρίσουν στόν τόπο τους με τό
διπλωμά τους χωρίς νά επιδιώξουν μάλιστα την άμεση
νομιματοποίηση του. Άλλως, κατά τά λεγόμενα του, θα
καταπιστή πρώτα-πρώτα με την καλύτερήν της άπο-
δύσεως τού πατριού κτήματος, άλλος θα καταγίνη με
την λύσι προβλημάτων της άρεσκείας του και άλλος θα
συνέχισι τίς μελέτες του στό έξωτερικό. Μερικοί πάλι
έβρισκον σ' άπορία. "Ισως δέν θα την είχαν, αν τους
έβριζον τά στοιχεία γιά νά την διαλύσουν.

Άλθινα σ' ένα Πανεπιστήμιο ένας φοιτητής δέν ά-
φαινει στά τυφλά προκειμένου νά κάμη την έκλογή τού
σταθίου του. Μία άρρωδια ύπερσας συντενώνεται προς
χρήσι του όλα τά στοιχεία πού θα τόν καθοδηγήσουν έ-
παγγελματικά, προστά ακόμη άφήση τά πανεπιστημιακά
έδώλια. Τόν πληροφορεί σίγουρα, ότι στην τάδε περιέ-
ρεια ύπάρχει πληθώρα γιστών, άλλου παρουσιάζεται
έλλειψις, τόσα προσόντα χρειάζονται γιά την τάδε θέσι,
πιά σωματική ύγεια πρέπει νά έχη όποιος επιδιώκει ν' ά-
πορρίψει αξίωμα και γενικά τόν καθοδηγεί, ώστε ν' ά-
πορήνη τους στερεούς δρόμους και την άπόλεια δόκιμω
τού καιρού του.

Μία τέτοια ύπηρεσις θα ήσαν έξαιρετικά χρήσιμη
στόν νεαρό πτυχιούχο. Μόλις έτελείσας από την μία ά-
γωνία του — την άγωνία τών εξετάσεων, θα μπορούσε με
τά στοιχεία της ν' άπολαύη από μία νέα — την άγω-
νία της μελλούσης σταδιοδρομίας του.

Κ. ΓΕΝΝΙΩΤΗΣ

Εξόστους ούρανός. Κατά την δικονομία, λοιπόν, ό άντιδ-
ικός σου έχει τό δικαίωμα νά σ' αλλοιάσει, ακόμη από την
προδικασίαν, με τά δώδεκα μέσα που δίνει ό νόμος:
με την άρνήσι του, με τάς άντιρήσεις του, με τάς παντο-
ειδείς ένστάσεις του, άναθεματικές, άνατρεπτικές και...

και...

— Έφυνε από τά Νομικά γιά νά παρεμβώ στή Σχολή
πού άσολογείται με ότι άλλο ένυπάρχει στόν άνθρωπο
την ψυχή του. Οι καθηγηταί της Θεολογικής Σχολής, λοι-
πόν, οι περισσότεροι, μου έφάνησαν άνθρωποι πολύ ήμε-
ροι και προικισμένοι μ' όλα τά φυσιογνωμικά γωρίσματα της
άνισιμης.

Και τί πρωτόκουμα και ένδιαφέροντα μαθήματα εξέτα-
σαν; Όλα πού είχαν ένα σκοπό, την έκασφάλισι της κα-
θέσεως κάθε πολιτι στην υπερόκνομη ζωή!

Ίδου αίφνης τό μάθημα της Ποιμαντικής. Τό ποιμνίο,
κάθως είνε γνωστό, είμαστε όλοι έμεις. Και ποιμένες οι
ιερωμένοι της εκκλησίας. Φαντάζεσθε, λοιπόν, ότι τό ποι-
μαίνειν είνε γ' αυτούς μία εύκολή ύπόθεσις; Πόσον θ' α-
λλάζατε γνώμη, αν παρεμβόσθε κατά την εξέτασι τού
μαθήματος!

Η Άπολογητική πού ήκουσα έπειτα νά εξετάζεται, μου
ήσκη μιάν πολύ βασίει έντύπωση. Είνε τό κέντρο, δλόγους
από στό όποιο στρέφονται όλα τά άλλα μαθήματα, όλοι οι
άλλοι έπιστήμαι. Η Άπολογητική αίφνης φιλολογεί, διότι
κάμη κριτική τών άγίων κειμένων, γίνεται άστρονόμος,
γιά ν' άποδείξη ότι όποιος έβέλωνει ή Γένεσις, πρώτα έγινε
τό φός και έπειτα ό ήλιος. Ηΐσκολογεί, διότι γράσσει γιά
τόν άνθρωπο κανόνες βίου. Διδάσκει ακόμη ζωολογία,
πολιτικήν οικονομία, μικροβιολογία, παλαιοντολογία,
βιολογία και μυρία άλλας συνασεις έπιστήμης γιά ν' ά-
ποδείξη ότι ό Χριστιανισμός είνε άπρωτος από τά έπιχειρή-
ματά τους.

Θά ήθελα νά σας μεταφέρω και στίς άλλες Σχολές —
στή Σχολή τών Φυσικών Έπιστημών, όπου ένας καθηγητής
έβειγνε μερικές τομές από εικόνες, έννοείται, δένδρων και
έρωτους ποια είνε τό νερό τους, τ' άγνεία τους και τ'
άλλα συστατικά της ζωής τους — στή Φιλοσοφική Σχολή
όπου ένας καθηγητής έγύρευε από τούς φοιτητάς νά μαν-

— Ένώ ήκουα τίς νομικές συνέπειες της άναμίξεως τών ύ-
γρών, εύκολα έσχηματίστη την ιδέα ότι πρέπει οι άνθρωποι
από καιρού νά καταγίνονται πολύ με τό φτίσιμο ποικι-
λιών κοκτέιλ, άφού οι νομομαθείς δέν άπαίλιων νά προ-
σέχουν τόσο πολύ τά μίγματα. Είχα τάχα άδικο; Η πλη-
ροφωρία πού άκούμα ν' έδικαιώνει εύθες. Άλθινα, μενά-
λοι νομομαθείς, όπως οι Προκοπιδανί και οι Σαβανίαν
έπί τρέψ άόλητες έπαινεύουσιν δλόγους στό μίγματος.
Πώς είνε δυνατό τότε με τάς συζητήσεις των νά μνήν είνε
και οι φυσικοί έφευρέται τών κοκτέιλ!

— Άλλά μόνον τά ύγρά άπασφαλόν τούς νομομαθείς;
Ακούσθε τάς τί σκεπτόνται και γιά τά στερεά. Ίδου
μερικά σχετικά προβλήματα: "Έγώ ένα άνάξ, και σ' έ
δίνεις ένα τροχό. Ένώσω ό τροχός είνε στή θέσι του, είμαι
κύριος τού τροχού. Έφυνε από την θέσι του; Σαγανίσεις
κύριος τού τροχού. Άλλο παράδειγμα: Σ' έ δίνω χαρτί
και σ' γράφεις ένα άριστούργημα. Λοιπόν έγώ γίνωμαι ή-
δικομήτης τού άριστούργηματος, και έσ' τό ένωσας έσ' ή
Τοιναντίον συμβάινει άν έζωγράψας έπάνω στό δικό μου
χαρτί. Σ' γίνωμαι ό ιδιοκτήτης της ζωγραφίδας.

— Έφυνε από τό μάθημα αυτό διαλογιζόμενος τί περίε-
ρη έπιστήμη πρέπει νά είνε ή Νομική. Μόλις όμως έπάρ-
α θέσι στό άλλο μάθημα, είδα τόν καθηγητή τού Άστι-
κού Δικαίου κ. Τριανταφυλλόπουλου νά πιάη τό φυλλάδι
τού καφέ που είνε πη και νά τό δελνίη στόν φοιτητή.

— Σ' έσπούλησα τό φυλλάδι αυτό τριακόσιες δραχμές.

Δικαιοσύνα νά μου τό δώσης πίσω, ώστε νά σου γυρίσω
κι' έγώ τά λεφτά;

Ο φοιτητής έσκέπθη έπ' όλίγων και άπάντησε δια-
κριτικά:

— Μάλιστα.

— Πολλό καλά! Άλλά πρωτίτερα μου είπες ότι ή τιμή τού
πράγματος πρέπει νά είνε δικαιο. Και έγώ σου έσπούλησα
τό φυλλάδι τριακόσιες δραχμές!

Ο φοιτητής δέν άργησε ν' άντιλήφθη τό λάθος του. "Υ-
ποθέτω ότι θα είνε και δικό μας, αν συνέβαινε νά μας
ρωτήση κανείς νομομαθείς. Ακούσθε, λοιπόν, τί γίνονται
στην περίστασις αυτή: Ο φοιτητής δέν έχει τό δικαίωμα
νά κάμη την έπιστροφή τού φυλλάδιού, διότι, όταν τό ή-
γόρασε, τού είνε άρσένι. Τοιναντίον ό καθηγητής έχει τό
δικαίωμα. Άλλά πότε θα τό άσκήσθ; "Όχι φυσικά στην
περίστασις της τιμής των 300 δραχμών, διότι δέν έχει ουμ-
φείρον, άλλ' αν συνέβαινε νά πούληση τό φυλλάδι κάτω
από την μισή αξία του.

Ο κ. καθηγητής έπιασε έπειτα τί σταχτιέρα του και έ-
θεσε μ' αυτήν ένα νέο πρόβλημα.

— Η σταχτιέρα αυτή, είπε, δέν είνε δική μου. Σ' είνε
έδωκα. Και σεις την έσπούλησαε στόν φίλο σας. Έγινε αυ-
τός κύριος της σταχτιέρας;

— Δέν παρακολούθησα την συνέχεια, διότι ή περιέργεια με
αδύνησε σ' άλλα μαθήματα. Ένω όμως έμνησθηκα τού μου,
έσθρα νομικός, όπως σπρίταν από τά λόγια του, μου έ-
ξηγήσε ότι τό εξεταζόμενο μάθημα είνε γνωστό με τό ό-
νομα: Πληκτρολόγι και παγίδες.

— Μη παρανεύσασθε, δίω, μου είπε. Ο άκριβής τί-
τλος του είνε Πολιτική Δικονομία. Οι δικηγόροι μέσα στά
άθρα της μεσάινων πώς νά διαιωνίζουν τάς ύποθέσεις,
πώς νά στήνουν δόκανα στους άντιδίκους, πώς νά διεξά-
γουν μακροτικά την στρεβλώση. Στριζόμενος ίσως στό
διδάσκοντα αυτό, ένας δικηγόρος έβγαλε διέλλιο με τόν τί-
τλο: «Πλεκτάνα και παγίδες».

Ο συνομιλητής μου είνε τάχα δίκαιος; Δέν είμαι σ' έθεί
νά τό ζέρω. Μου έμεινε μονάχα στό νοι μου από όσα ήκου-
σα κατά την εξέτασι ή έντύπωση ότι ή δικονομία είνε ένα
από τά ιδιαιτέρως πολύπλοκα μαθήματα. Έγεις καθώς
κατάλαβα από όσα ήκουσα, μιάν ύπόθεσι καθαρή, όπως ό

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά.

— Αί, τότε νά γυρίσας πίσω στό γωράφια σας. Έκεί
νά γυρέψετε την προκήρη σάς.

— Παιδιά μου, όλοι γυρεύετε δημοσίαι θέσι. Τότε πάρε,
θα γυθώσω όλοι. Δέν είνε κατάστασι αθέτη. Έχετε γω-
ράφια;

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά.

— Αί, τότε νά γυρίσας πίσω στό γωράφια σας. Έκεί
νά γυρέψετε την προκήρη σάς.

Και καθώς φαίνεται, μία τέτοια ιδέα άργισε νά έπι-
φάνη σέ πολλόν κόσμο — σέ γονείς και σέ παιδιά. Άλθι-
να πολλοί φοιτηταί δέν έδωκολεύθησαν νά μου πούν,
ότι ό σκοπός τους είνε νά γυρίσουν στόν τόπο τους με τό
διπλωμά τους χωρίς νά επιδιώξουν μάλιστα την άμεση
νομιματοποίηση του. Άλλως, κατά τά λεγόμενα του, θα
καταπιστή πρώτα-πρώτα με την καλύτερήν της άπο-
δύσεως τού πατριού κτήματος, άλλος θα καταγίνη με
την λύσι προβλημάτων της άρεσκείας του και άλλος θα
συνέχισι τίς μελέτες του στό έξωτερικό. Μερικοί πάλι
έβρισκον σ' άπορία. "Ισως δέν θα την είχαν, αν τους
έβριζον τά στοιχεία γιά νά την διαλύσουν.

Άλθινα σ' ένα Πανεπιστήμιο ένας φοιτητής δέν ά-
φαινει στά τυφλά προκειμένου νά κάμη την έκλογή τού
σταθίου του. Μία άρρωδια ύπερσας συντενώνεται προς
χρήσι του όλα τά στοιχεία πού θα τόν καθοδηγήσουν έ-
παγγελματικά, προστά ακόμη άφήση τά πανεπιστημιακά
έδώλια. Τόν πληροφορεί σίγουρα, ότι στην τάδε περιέ-
ρεια ύπάρχει πληθώρα γιστών, άλλου παρουσιάζεται
έλλειψις, τόσα προσόντα χρειάζονται γιά την τάδε θέσι,
πιά σωματική ύγεια πρέπει νά έχη όποιος επιδιώκει ν' ά-
πορρίψει αξίωμα και γενικά τόν καθοδηγεί, ώστε ν' ά-
πορήνη τους στερεούς δρόμους και την άπόλεια δόκιμω
τού καιρού του.

Μία τέτοια ύπηρεσις θα ήσαν έξαιρετικά χρήσιμη
στόν νεαρό πτυχιούχο. Μόλις έτελείσας από την μία ά-
γωνία του — την άγωνία τών εξετάσεων, θα μπορούσε με
τά στοιχεία της ν' άπολαύη από μία νέα — την άγω-
νία της μελλούσης σταδιοδρομίας του.

Κ. ΓΕΝΝΙΩΤΗΣ

Εξόστους ούρανός. Κατά την δικονομία, λοιπόν, ό άντιδ-
ικός σου έχει τό δικαίωμα νά σ' αλλοιάσει, ακόμη από την
προδικασίαν, με τά δώδεκα μέσα που δίνει ό νόμος:
με την άρνήσι του, με τάς άντιρήσεις του, με τάς παντο-
ειδείς ένστάσεις του, άναθεματικές, άνατρεπτικές και...

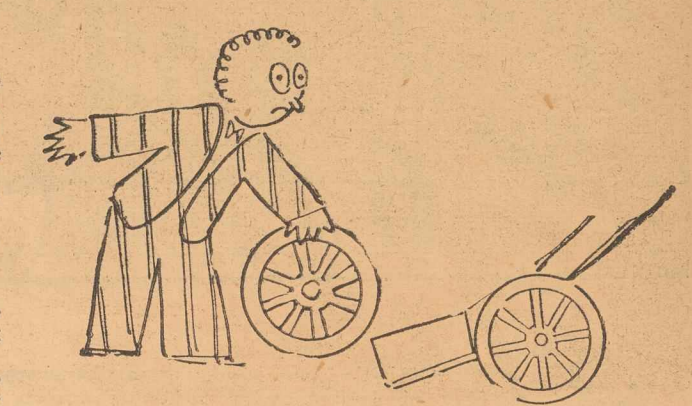
και...

— Έφυνε από τά Νομικά γιά νά παρεμβώ στή Σχολή
πού άσολογείται με ότι άλλο ένυπάρχει στόν άνθρωπο
την ψυχή του. Οι καθηγηταί της Θεολογικής Σχολής, λοι-
πόν, οι περισσότεροι, μου έφάνησαν άνθρωποι πολύ ήμε-
ροι και προικισμένοι μ' όλα τά φυσιογνωμικά γωρίσματα της
άνισιμης.

Και τί πρωτόκουμα και ένδιαφέροντα μαθήματα εξέτα-
σαν; Όλα πού είχαν ένα σκοπό, την έκασφάλισι της κα-
θέσεως κάθε πολιτι στην υπερόκνομη ζωή!

Ίδου αίφνης τό μάθημα της Ποιμαντικής. Τό ποιμνίο,
κάθως είνε γνωστό, είμαστε όλοι έμεις. Και ποιμένες οι
ιερωμένοι της εκκλησίας. Φαντάζεσθε, λοιπόν, ότι τό ποι-
μαίνειν είνε γ' αυτούς μία εύκολή ύπόθεσις; Πόσον θ' α-
λλάζατε γνώμη, αν παρεμβόσθε κατά την εξέτασι τού
μαθήματος!

Η Άπολογητική πού ήκουσα έπειτα νά εξετάζεται, μου
ήσκη μιάν πολύ βασίει έντύπωση. Είνε τό κέντρο, δλόγους
από στό όποιο στρέφονται όλα τά άλλα μαθήματα, όλοι οι
άλλοι έπιστήμαι. Η Άπολογητική αίφνης φιλολογεί, διότι
κάμη κριτική τών άγίων κειμένων, γίνεται άστρονόμος,
γιά ν' άποδείξη ότι όποιος έβέλωνει ή Γένεσις, πρώτα έγινε
τό φός και έπειτα ό ήλιος. Ηΐσκολογεί, διότι γράσσει γιά
τόν άνθρωπο κανόνες βίου. Διδάσκει ακόμη ζωολογία,
πολιτικήν οικονομία, μικροβιολογία, παλαιοντολογία,
βιολογία και μυρία άλλας συνασεις έπιστήμης γιά ν' ά-
ποδείξη ότι ό Χριστιανισμός είνε άπρωτος από τά έπιχειρή-
ματά τους.

Εξόστους ούρανός. Κατά την δικονομία, λοιπόν, ό άντιδ-
ικός σου έχει τό δικαίωμα νά σ' αλλοιάσει, ακόμη από την
προδικασίαν, με τά δώδεκα μέσα που δίνει ό νόμος:
με την άρνήσι του, με τάς άντιρήσεις του, με τάς παντο-
ειδείς ένστάσεις του, άναθεματικές, άνατρεπτικές και...

και...

— Έφυνε από τά Νομικά γιά νά παρεμβώ στή Σχολή
πού άσολογείται με ότι άλλο ένυπάρχει στόν άνθρωπο
την ψυχή του. Οι καθηγηταί της Θεολογικής Σχολής, λοι-
πόν, οι περισσότεροι, μου έφάνησαν άνθρωποι πολύ ήμε-
ροι και προικισμένοι μ' όλα τά φυσιογνωμικά γωρίσματα της
άνισιμης.

Και τί πρωτόκουμα και ένδιαφέροντα μαθήματα εξέτα-
σαν; Όλα πού είχαν ένα σκοπό, την έκασφάλισι της κα-
θέσεως κάθε πολιτι στην υπερόκνομη ζωή!

Ίδου αίφνης τό μάθημα της Ποιμαντικής. Τό ποιμνίο,
κάθως είνε γνωστό, είμαστε όλοι έμεις. Και ποιμένες οι
ιερωμένοι της εκκλησίας. Φαντάζεσθε, λοιπόν, ότι τό ποι-
μαίνειν είνε γ' αυτούς μία εύκολή ύπόθεσις; Πόσον θ' α-
λλάζατε γνώμη, αν παρεμβόσθε κατά την εξέτασι τού
μαθήματος!

Η Άπολογητική πού ήκουσα έπειτα νά εξετάζεται, μου
ήσκη μιάν πολύ βασίει έντύπωση. Είνε τό κέντρο, δλόγους
από στό όποιο στρέφονται όλα τά άλλα μαθήματα, όλοι οι
άλλοι έπιστήμαι. Η Άπολογητική αίφνης φιλολογεί, διότι
κάμη κριτική τών άγίων κειμένων, γίνεται άστρονόμος,
γιά ν' άποδείξη ότι όποιος έβέλωνει ή Γένεσις, πρώτα έγινε
τό φός και έπειτα ό ήλιος. Ηΐσκολογεί, διότι γράσσει γιά
τόν άνθρωπο κανόνες βίου. Διδάσκει ακόμη ζωολογία,
πολιτικήν οικονομία, μικροβιολογία, παλαιοντολογία,
βιολογία και μυρία άλλας συνασεις έπιστήμης γιά ν' ά-
ποδείξη ότι ό Χριστιανισμός είνε άπρωτος από τά έπιχειρή-
ματά τους.

Θά ήθελα νά σας μεταφέρω και στίς άλλες Σχολές —
στή Σχολή τών Φυσικών Έπιστημών, όπου ένας καθηγητής
έβειγνε μερικές τομές από εικόνες, έννοείται, δένδρων και
έρωτους ποια είνε τό νερό τους, τ' άγνεία τους και τ'
άλλα συστατικά της ζωής τους — στή Φιλοσοφική Σχολή
όπου ένας καθηγητής έγύρευε από τούς φοιτητάς νά μαν-

— Ένώ ήκουα τίς νομικές συνέπειες της άναμίξεως τών ύ-
γρών, εύκολα έσχηματίστη την ιδέα ότι πρέπει οι άνθρωποι
από καιρού νά καταγίνονται πολύ με τό φτίσιμο ποικι-
λιών κοκτέιλ, άφού οι νομομαθείς δέν άπαίλιων νά προ-
σέχουν τόσο πολύ τά μίγματα. Είχα τάχα άδικο; Η πλη-
ροφωρία πού άκούμα ν' έδικαιώνει εύθες. Άλθινα, μενά-
λοι νομομαθείς, όπως οι Προκοπιδανί και οι Σαβανίαν
έπί τρέψ άόλητες έπαινεύουσιν δλόγους στό μίγματος.
Πώς είνε δυνατό τότε με τάς συζητήσεις των νά μνήν είνε
και οι φυσικοί έφευρέται τών κοκτέιλ!

— Άλλά μόνον τά ύγρά άπασφαλόν τούς νομομαθείς;
Ακούσθε τάς τί σκεπτόνται και γιά τά στερεά. Ίδου
μερικά σχετικά προβλήματα: "Έγώ ένα άνάξ, και σ' έ
δίνεις ένα τροχό. Ένώσω ό τροχός είνε στή θέσι του, είμαι
κύριος τού τροχού. Έφυνε από την θέσι του; Σαγανίσεις
κύριος τού τροχού. Άλλο παράδειγμα: Σ' έ δίνω χαρτί
και σ' γράφεις ένα άριστούργημα. Λοιπόν έγώ γίνωμαι ή-
δικομήτης τού άριστούργηματος, και έσ' τό ένωσας έσ' ή
Τοιναντίον συμβάινει άν έζωγράψας έπάνω στό δικό μου
χαρτί. Σ' γίνωμαι ό ιδιοκτήτης της ζωγραφίδας.

— Έφυνε από τό μάθημα αυτό διαλογιζόμενος τί περίε-
ρη έπιστήμη πρέπει νά είνε ή Νομική. Μόλις όμως έπάρ-
α θέσι στό άλλο μάθημα, είδα τόν καθηγητή τού Άστι-
κού Δικαίου κ. Τριανταφυλλόπουλου νά πιάη τό φυλλάδι
τού καφέ που είνε πη και νά τό δελνίη στόν φοιτητή.

— Σ' έσπούλησα τό φυλλάδι αυτό τριακόσιες δραχμές.

Δικαιοσύνα νά μου τό δώσης πίσω, ώστε νά σου γυρίσω
κι' έγώ τά λεφτά;

Ο φοιτητής έσκέπθη έπ' όλίγων και άπάντησε δια-
κριτικά:

— Μάλιστα.

— Πολλό καλά! Άλλά πρωτίτερα μου είπες ότι ή τιμή τού
πράγματος πρέπει νά είνε δικαιο. Και έγώ σου έσπούλησα
τό φυλλάδι τριακόσιες δραχμές!

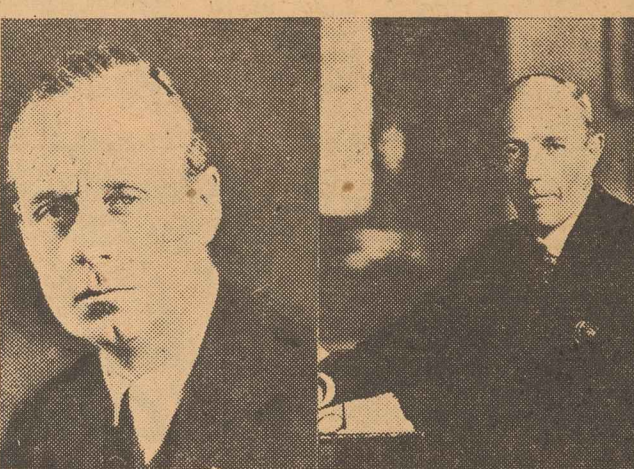
Ο φοιτητής δέν άργησε ν' άντιλήφθη τό λάθος του. "Υ-
ποθέτω ότι θα είνε και δικό μας, αν συνέβαι

Η Εμπυλιστική των Τεχνολογικών Μεταβολών

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ διεξάγονται δραστηριότητες απροσέλευτοι διά την υποδοχήν των Άγγλων Βασιλέων, οι οποίοι, ως γνωστόν, θα επισκεφθούν προσηύχον την γαλλικήν πρωτεύουσιν. Η επίσκεψις παραλληλίζεται από απόψεως πολιτικής σημασίας με την επίσκεψιν του πάππου του νυν Βασιλέως. Οι Γάλλοι έτοιμαζον λαϊκήν υποδοχήν εις τους Βασιλείς της θαλασσοκρατίας, πληθός δε έργοστασίων άναχλούνται με την κατασκευήν των μυριάδων άγγλικών σημαίων που θ' απαιτηθούν. Μίαν γωνίαν τούτου του συνανέου δεικνύει η εικόνα.

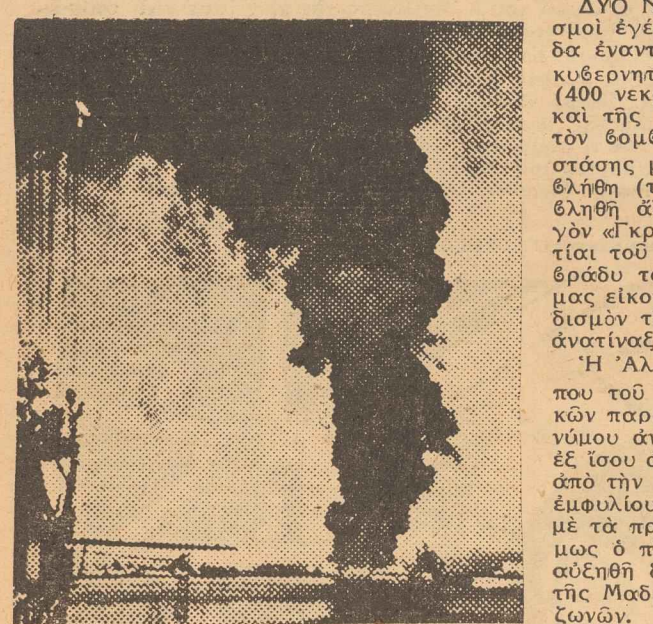
ΟΙ ΔΥΟ ΥΠΟΥΡΓΟΙ των Έξωτερικών των χωρών, από την συνεννόησιν των οποίων κυρίως θα εξαρτηθή η ειρήνη του κόσμου. Ο λόρδος Χάλφας (δεξιά), ύπουργός των Έξωτερικών της Άγγλίας, και ο φόν Ρίμπεντροπ (άριστερά), ο όσον άκούμενος σύμβουλος του Χίτλερ, ύπουργός των Έξωτερικών της Γερμανίας, συνδεόμενος μετά του λόρδου Χάλφας και διά προσωπικής φιλικίας. Φαίνεται ότι εμφανίζονται έλλιπες τινες προσεγγίσεις των άγλυονερμανικών άπόψεων και συνεννόησας των δύο χωρών.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΞΙΚΟΝ φαίνεται ότι η επανάστασις κατεστάλη. Ο στρατηγός Καρντένα (εικονιζόμενος παραπλευρώς) κατενίκησεν τον αντίπαλόν του Θεντίλλιο, κρυπτόμενον ήδη εις τα βουνά της επαρχίας Σάν Λουίς Ποτόθι, την όποιαν είχαν επαναστατήσει. Σμειωτέον ότι, πασα την καταστολήν της στάσεως, η ειρήνευσις της επαρχίας ταύτης ούτε επετεύχθη, ούτε φαίνεται θα επιτευχθή συντόμως. Κεκήνη πρόσθεσαν τον Μεξικόυ ή επαρχία αυτή, μεγάλη όσον η ήμίασια Έλλάς, και κατοικούμενη από 600 περίπου χιλιάδας κατοίκων (ή όμως) πρόσθε την επαρχίαν πρωτεύουσα έχει πληθυσμόν μόνη της περί τάς 75.000) διαθέτει τα πλουσιότερα μεταλλεία άργύρου του κόσμου και άποψή ακριβώς από αυτών την έκμεταλλεύσιν, Άλλά η κυριώτερα πελάτη άργύρου διά τον πόλεμον είνε η Σοβιετική των Ήνωμένων Πολιτειών, η όποια μετά την παρά του στρατηγού Καρντένα ήμεινισιν των πετρελαιοπηγών Άμερικανών πολιτών διά λόγους αντίποινων κατά του Μεξικανού δικτάτορος και της πολιτικής, την όποιαν του έμπνέει ο πολύς Τρότσκι, άπηνόρευσε την εισαγωγήν μεξικανικού άργύρου εις τάς Ήνωμένες Πολιτείας. Την έντοθεν άνησυχίαν των κατοίκων της ένδιασερομένης λόγω των μεταλλείων πολιτείας του Ποτόθι εξέμεταλλεύθη έναντίον του Καρντένα ο Θεντίλλιο, η ήττα του όποιου δέν είνε άρκητή διά να άρει τάς αίτίας της λαϊκής εξέγερσεως.

ΑΡΧΙΣΑΣΑ εις τό Βουκουρέστι την 23ην Μαΐου ένόπιον του Στρατοδικείου, άποτελουμένου έκ 4 άντιπρυταγοματάρχων, υπό την προεδρίαν του συνταγματάρχου της Στρατιωτικής Δικαιοσύνης Δουμνιτρίου, έπετραύθη την 27ην με την καταδίκην του κατηγορουμένου εις 10 έτών καταναγκαστικά έργα η δική του ήγέτου του ρουμανικού έθνικοσοσιαλισμού Κορνήλιου Κονταρεάνου. Έκ των 127 κατευθέντων μαρτύρων παρουσιάσθησαν μόνον 25. Όλοι άνίστασθαι των συνηγορών άπερρίθωσαν, πολλά δε πολιτικά πρόσφατα κατέθεσαν έναντίον του Κονταρεάνου και της «Σιδιράς Φουράς» πράγματα έπιδερωνικήκωτα. Εντύπωσιν προσέκλεισεν έπιδείξθη εις τό δικαστήριον από την κατηγορίαν σχέδιον έπιστολής του Κονταρεάνου, άπευθυνόμενης προς τον Άδόλφον Χίτλερ και εύδελφ μεταξύ των έγγραφών του Κονταρεάνου. Εις τό σχέδιον ο Κονταρεάνος τονίζον ότι πάση θυσία θα ένεργήσιν να «διαλυθή η δημοκρατία εν Ρουμανία άτισμοσφαιρά, η τέινουσα «κακοδομίας και άτίμια να έμφανίσθην την Γερμανίαν ως χώραν καταστρεπτικήν του πολιτισμού», όπλοϊ ότι άποκρούει με δδελγνμίσαν την κατά του γεμινικού λαού τοιαύτην θύσην και θέσσεισι ότι με τό πρόνρημα του θα δυνήθι να προεμμετασπείρι τον έθνικόν και διεθνείσ πόρους του ρουμανικού έθνικοσοσιαλισμού».

ΔΥΟ ΝΕΟΙ τρομερότατοι δομωδισμοί ένέγοντο την παρελθούσαν έβδομάδα έναντίον δύο παλαιών πόλεων της κυβερνητικής Ισπανίας, της Αλικάντης (400 νεκροί) την παρελθούσαν Τετάρτην και της Βαλένθιας τό Σάββατον. Κατά τον δομωδισμόν της Βαλένθιας, ύποστάσης μέχρι τότε πλήθος τοιούτων, έθληθη (τετάρτην ταύτην, διότι είχαν ήδη θλήθη άλλοτε τρίς τό άγγλικόν φορτίον «Κραίντες» (10 νεκροί, 30 τραυματίαι του πληρώματος), καταδοθισθέν τό θράδυ του Σάββατου. Η φωτογραφία μας εικονίζει τον προελαστικόν δομωδισμόν της Βαλένθιας και την έκ τούτου άνατινάξιν πελορίας πετρελαιοπηγής. Η Άλικάντην κείται εις τό μέσον περίπου του νοτίου τμήματος των άνατολικών παρολίων της Ισπανίας, έντος όμοιού άναπνεαμένου κόλπου, άπέγει δε έξ ίσου από την Βαλένθια (προς Β) και από την Καρθαγένην (προς Ν). Πρό του έμφυλου πολέμου η πόλις ήρθιμεν μαζί δέ τάς πρόσφατος 50000 κατοίκων, ήδη όμως ό πληθυσμός της είχε σημαντική αύξηθη διά της εισροής προσφύγων έκ της Μαδρίτης και των άλλων πολεμικών ζωνών.

Ο γεμινικός αυτός άεροπορικός στόλος μετέβη εις Γιουγκοσλαυαν έπ' ευκαιρία της εκεί εκθέσεως, η δε έκθέσις αυτή της γιουγκοσλαυανερμανικής ένκαρδιότητος σχέσεων σχολιάζεται όλος ιδιαιτέρως. Εις τό αεροδρόμιον της Βελιγραδίου τους Γερμανούς άεροπόρους ύπεδέχθη έπίσημος ο πρωθυπουργός της Γιουγκοσλαυίας κ. Στογιαντινιόβιτς.

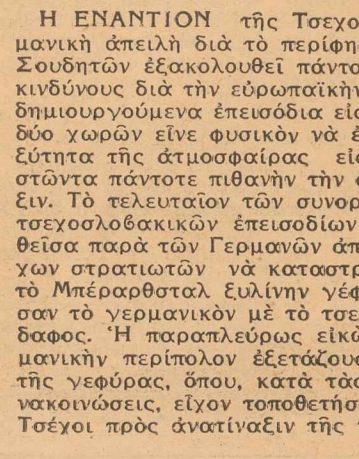
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ μεταξύ Γαλλών και Κινέζων εις την Άπω Άνατολήν προσλαμβάνει χαρακτήρα όλοέν μεγαλειότητας σφοδρότητας. Οι Κινέζοι τελευταίως έπεχείρησαν την πρώτην άεροπορικήν επίδειξιν ύπεράνω πόλεων της Ισπανίας. Άπ' έτέρου οι Άσπανες τό παρελθόν Σάββατον έπεχείρησαν άεροπορικήν έπιδρομήν έναντίον της Καντόνας, όπου διεδραματιώθησαν, φαίνεται, σκηνάί άπεριγύρευτο φρίκης. Τά θύματα του άναεστου δομωδισμού, του διεξαχθέντος αλφινδιαστικής έναντίον της εκείθεν κινεζικής πόλεως, ύπερέβησαν, κατά τάς εκείθεν πληροφορίες, τάς δύο χιλιάδας, έκ των όποιων οι τετρακόσιοι νεκροί. Η εικόνα μας παριστά μίαν όμάδα γυναικοπαίδων εις Καντόν, κατά τινα ένάρεον δομωδισμού, πρό μινός επεχειρηθέντα, αλλά μη σημειώσαντα ανθρώπινα θύματα.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ του Γαλλικού Έπιτελείου των δυνάμεων της Έθνικής Άμύνης, συνοδευόμενος από τόν ειδικόν γενικόν έπιτελάρχην της Αεροπλοίας, μετέβησαν εις Λονδίον προς έπίσκεψιν. Κατά την έπίσκεψιν ταύτην οι άνώτατοι Γάλλοι στρατιωτικοί θα έπισκεφθούν τάς άγγλικάς άεροπορικές μονάδας και τά μεγαλειότερα των άγγλικών έργοστασίων άεροπορίας. Επί της ευκαιρίας ταύτης θα παραστούν εις άσκήσεις μεραρχίας «μοτοριζ», των όποιων την έκπαίδευσιν δεικνύει η παραπλευρώς εικόνα. Οι άνδρες των έκτελούν κινήσεις όμοίας με τάς των καλλιτέρων άκροατών, των ειδικευμένων εις την δι' αυτοκινήτων ποδηλάτων άκροασιών.

Η ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ διά πάν ένδεχόμενον έπισητάσασα μερικάς ήλικίας, είνε άποφασισμένη, κατά τάς δηλώσεις του πρωθυπουργού της κ. Μιλάν Χόντζα, να άμυνθή της άνεξαρτησίας και άκεραιότητος της δι' όλον τον μέσον και μέχρι έσχάτων. Ο τσεχοσλοβακικός στρατός (14 μεραρχία εν ειρήνη) είνε θαυμασίας και έφοδιασμένος με μηχανικά μέσα όμοια με των ισχυρότερων και τρομερώτερων ώργανωμένων στρατών του κόσμου. Πρό πάντων η Τσεχοσλοβακία είνε ισχυρότατα έφοδιασμένη με θαυμασίον πυροβολικόν όπρό, όφειλόμενον εις τό παγκοσμιόυ όπλοϊ πυροβολογυνεία Σκόντα. Όδωδία των 30,5 και των 21 (τοιούτων είνε τό εικονιζόμενον) μόνον ο τσεχοσλοβακικός στρατός διαθέτει τοιαύτης ελεγχότοπας και τρομακτικής καταστρεπτικής δυνάμεως.

ΜΙΑ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗ ΑΔΑΜΑΣΤΗ ΠΕΤΡΑ

καθαρό μέν, κάρθουνο όμως, έν πάση περιπτώσει. Έννοείται ότι αυτή η εξακρίβωσις της ογκείας... προστιθέμενης του άριστοκράτους των όρυκτών, εις την ουσίαν δέν μεταβάλλει δόλου την αξίαν των τίτλων του όσον μάλλον καθόσον εις τό κάτω-κάτω της γραφής τό κάρθουνο ίσως-ίσως είνε ο άριστοκράτης είνε της ογκείας, άφού αί ευγενέστεραι ουσία και τά πολυτιμότερα συστατικά του άνθρώπινου και γενικότερου του ζωικού όργανισμού, δέν είνε τίποτε άλλο, παρά πολυανθρακούχοι ένώσεις, πράγμα διά τό όποιον και «όργανική» λέγεται η χημεία, που έχει ως θέμα της τάς ένώσεις του άνθρώπου.

ΑΔΑΜΑΣ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΑΚΟΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΠΡΙΓΙΑΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

τατα παρακολουθεί με τό φακό την κοπήν ενός άδάμαντος, δεικνύει η εικόνα που παραθέτουμεν δεξιά και κάτω. Η τεχνική της έπεξεργασίας του διαμαντιού σήμερα χρησιμοποιεί διά τό πρι-

ΕΝΑ καινούργιο διαμάντι μεγάλου — από τά μεγαλειότερα που υπάρχουν — δρέθηκε πάλιν κατ' αὐτάς εις τάς ίδιαις άκρίβεις άδάμαντας της Νοτίου Άφρικής, εις τά όποια εύρέθησαν πρό τετραετίας τά περιήματα «διαμάντι του Τζόνκερ», πωληθέν άντι 63000 λιρών χρυσών και έν άλλο έπινος πολύ μεγάλου, πωληθέν τότε 15 χιλιάδες λίρες χρυσές πρό πάσης κατεργασίας, εις τον πρόσθετον της «Εταιρίας του άδάμαντος», τον σέρ Έρνστ Όπενγιάμπερ. Τό διαμάντι που δρέθηκε τώρα, έποικήθη περίπου είκοσι έκκατομμύρια δροχμάς και είνε τό έκτοστον μέγεθος — από τά υπάρχοντα εις τον κόσμον.

Η άνεύρεσις αυτού του μεγάλου διαμαντιού καθιστά ή πίκαιον τό ζήτημα, τό σχετικόν με τίς πολυτιμές αυτές πέτρες, την φύσιν των, τίς αξίας των, την καταγωγήν των, τίς πληροφορίες, που υπάρχουν ως προς την ιστορίαν η τάς διαστάσεις των μεγαλειωτέρων και περιφημότερων από αυτούς.

Τά λαμπρότερα και μεγαλειότερα διαμάντια του κόσμου, είνε πρώτον ο περίφημος «Κιούλλιαν», άάρους 3025 καρατίων — σχεδόν... μισή όκά — όπως εύρέθη. Άπό αυτών, κοπέται, προήλθαν τά περίφημα ένένα διαμάντια του Άγγλικού Στέμματος (τά τρία μεγαλειότερα από αυτά ζυγίζουσιν 516, τό έν, 309 τό άλλο και 92 τό τρίτο, καράτια). Δύο άλλα μεγάλα διαμάντια είνε τό «Έξελσιον» και τό «Ιω-βελίον», εύρέθησαν και τά δύο εις τό ίδιον άδριανιανόχρειον Γκαρκερσφοντάιν, πρό 35 και 33 έτών. Ζυγίζουσιν «άκοπα» 969 τό πρώτο και 634 τό δεύτερο καράτια, άπέμειναν κομμένα (352 και 289 καράτια). Είνε ακόμη τά περίφημα διαμάντια «Αστήρ του Νότου» άάρους 125 καρατίων (εύρέθησι στη Βραζιλία), τό περίφημον «Βουνο του φωτός» (Κόχ, Ι. Νόρμ), γνωστό στην Ίνδία πρό του 1739 και γασθεν εις την Βασιλίαν Βικτωριαν, κα τά διαταγήν της όποιας ύπεβλήθη εις νέαν έπεξεργασίαν, διά της όποιας έγινε μέν άπειρώς λαμπρότερον, περιορίσθη όμως εις άόρος από 186 σε 106 καράτια. Άλλο διαμάντι ιστορικόν είνε ο περίφημος «Αντίσαςουέας», όνομασθείς έτσι διότι ήγοράσθη από τον «Αντίσαςουέ» της Γαλλίας Δούκα της Ορλεάνης, περιελθών εις τό Ευλαλικόν Στέμμα (όπως ο Κόγι-Πουρ λέγεται και «Μέγας Μοργάνος», διότι άντικατέστη εις τους ήμεμένους της Μοναρχικής άναστασίας των Ίνδιων) και τό περίφημον «Σανού» του άνωμώσθη έτσι από τον άνωρσάνσαν αυτών εις την Κωνσταντινούπολιν, θάρων.

Και πρώτα — από Δίος άρχισθαι — (τό... όνομα των Άδάμας, σημαίνει, ως γνωστόν, άδάμαστος και ή πολύτιμη πέτρα ύπομώσθη έτσι δικαιοσύνη. Είνε όντως τό σκληρότερο σώμα που υπάρχει εις την δημιουργίαν. Υπερήφανος άριστοκράτης του όρκου του δαυλείου ο άδάμας, άδάμαστος παραμένει, μόνον από άλλο διαμάντι μπορεί να χαραχθή, κανένα όξύ δέν τον διαλύει, δέν είνε «πτητικός», ούτε λιώνει, δέν τέ ύποβάλλεται εις την θερμότητα σε χώρο από τον όποιον έχει άπαρησθή ο άτμοσφαιρικός άέρας, άνδιστάται νικηφόρος και την έντονιότερη δυνατή βέρμανσι. Ούτε η φωτιά δέν τον νικά χωρίς άρσιν, δέν διαλύεται. Πρέπει να καί ένός όξύνου, διά να νικήθι από τό πυρ. Μονον τότε καίεται. Άλλά δέν άποδίδει ούτε σάτνην, ούτε τίποτε άλλο. Άνθρακόν όξύ, μόνον, του όποιου μάλιστα ο άγκος μένει άμετάβλητος, πράγμα τό ό όγκος άποδεικνύει ότι ο περίφημος «άριστοκράτης» του όρκου του δαυλείου, δέν είνε τίποτε άλλο από... κάρθουνο. Χημικός

Όσοι άφορρά την κατεργασίαν του, την καλούμενην «κοπή», αυτή είνε δύσκολη και λεπτοτάτη δουλεία. Τό μονοπάτιόν της τό έχει η Όλλανδία και ίσως είνε από τά πλέον παράξενα και ένδιαφέροντα πράγματα, που μπορεί να δη κανείς ένα μοντέρνο «πριονιστήρι» διαμάντιών σε κάποια από τίς τελευταίας ώργανωμένες πραγματικές διομηχανίες της κοπής άδάμαντων. Ένα τέτοιο πριονιστήριον άδαντών — με άπειράν «πριονία» — όπου ο τεχνίτης — ειδικόμενος άπόλυτως και πληρωμένος δι' αυτό ακριβώς

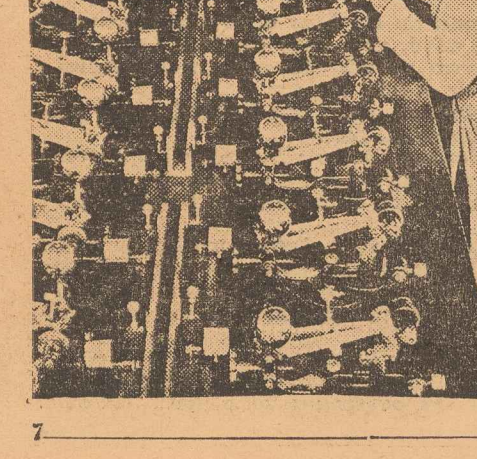

όνομα του διαμαντιού, δίκουος λεπτοτάτους, πραγματικά έρφαρια, από σκληρότατον φωσφορύνον όρεινάλκο. Οι δίκουοι αυτοί περιστρέφονται ταχύτητα με ρυθμό 60 στροφών... στο δευτερόλεπτο, αλειφόμενοι αυτομάτως και διαρκώς κατά την περιστροφήν των, με λεπτοτάτη πάστα από λάδι και διαμάντι-σκόνην.

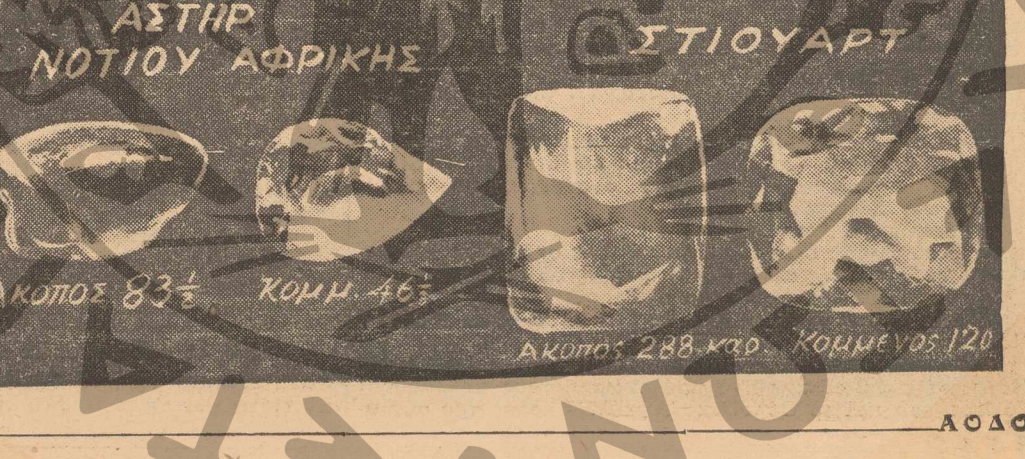

Τό πρόσ κοπή διαμάντι στερεούται σε ένα άσταλόν ύποστηρίγμα, διά του όποιου, χωρίς ο ένα κατόπλοο αντίθετο κρατείται πάντοτε σε έπαφή με τό δίσκο, που στρίφογυρίζει, τό πριονί, τό όποιον είνε τό κρέξι. Ο έργατης με τό φακό στο μάτι, παρακολουθεί προσεκτικά την λειτουργία του μηχανήματος. Όσον άφορρά τό στίλβωμα και σκαλίσμα έπειτα του διαμαντιού, ώστε να πάρη τό κανονικό σχήμα, χωρίς εις τό όποιον θα άσφαρσολή ως άσκαλίσμα «κονιστήρι» στο κομμό δακτύλου, θα στίλβη δε περιδέραιο τον καυτό τό ήλλον και ήτον άλασάστρινό λαμπρό, ή θα άναπαύεται ως παντασιό «κλίμα», σκούλορική, στα αὐτάκια, ή τό κορράς της κομής κυρίως, αυτό άποτελεί... άλλην ιστορίαν. Τό διαμάντι συγκρατείται στο κέντρον κάποιου δίσκου, που περιστρέφε-

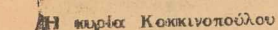
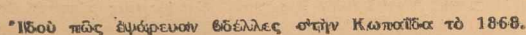
Τό τελευταίον αυτό διαμάντι άντικατέστη κάποιον «έμιον» των Ίνδιων, έχαρισθη σε κάποιο σουλτάνο της Τουρκίας και από ένα των διαδόντων του τελευταίου σε μίαν εύδοσιμένην του Σεραγίου. Άπό αυτήν τό ήγόρασεν ο θάρωνος ντε Σανού, ο όποιος τό έπέλωσεν εις τον Έρρίκον Δ' της Γαλλίας. Έτσι περιήλθεν εις τό Γαλλικόν Στέμμα. Κλάπεν κατά την Γαλλικήν Έπανάστασιν, έχαθη επί μερικάς δεκαετίες έως ότου τελικός άνευρέθη πάλιν εις τάς Ίνδιος, ως δικοιότητα κάποιου μάχαρου γιά. Είνε τό κατ' έξοχην γρασορότικό διαμάντι, περί του όποιου είνε γνωστόν ότι φέρει συμφορές εις όλους εκείνους, ο όποιοι και τά κομμάτια έγιναν κάτοχοι του.

ΑΣΤΗΡ ΝΟΤΙΟΥ ΑΦΡΙΚΗΣ ΑΚΟΠΟΣ 83½ ΚΑΡΑΤΙΑ 46½ ΕΞΕΛΣΙΟΝ ΑΚΟΠΟΣ 969½ ΚΑΡΑΤΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΠΕΝΟΥΑ

[illegible]

«Ανοίχθαι από την Αιμίδα διά τας ῥήνας, συνοδεύει χωροφύλακον ἐξόντων πρὸ κεφαλῆς ἐκτεταγμένων Σταυρῶν, Γάλλος μηχανικός περιγράφει λεπτομερῶς συναντήσας καὶ τὰς περιπτώσεις τὰς κατὰ τὴν «Θιούρασιον» τῆς διαδρομῆς τὴν μέχρι Λαοιδίας.

«Οἱ ἀγωνιστὰς εἶνε μέγα ἄδυσκον καὶ δρόμον χειρότερον. Τὰ ματρία τῶν σκηπτῶν ἐλαττωσόμενον, καὶ ὅθεν, ἀποτελοῦσα σκηνὴν καὶ καυθόσων ὁμηρικὴν μεταρρῶ ποιμένων, ἀγωνιστῶν καὶ τῶν τοσούτων. Αὐτοὶ αὖ ἐπιβέβησι τῶν ἀγρίων τοσούτωνσκυλων, διὰ τὰ ὅποια καθὲς διερχόμενος εἶνε ὀπισθεν, ἐναντίον τοῦ ὁποῦοι πλύνονται μανθίδι, μόλις συγκρατοῦμαι».

Τὸ «Καφεενεῖον τῆς Ἀφροδίτης» στὴ Λεϊβάουιά πρὸ 70 ἐτῶν.

[illegible]

Ἡ...ἀκτοπλοία μας το 1866

1868 13

Εὐ-
χλώ-

Ἡ Μαρία τὸν ἄκουγε μὲ γαμψή

ωμένο βλέμμα και ταραγμένη καρδιά...

Παντός, καθ' ὅλην τὴν διαρκείαν
τῆς Βασιλείας τοῦ Ἀπαγα, ὁ Αὐτο-
κράτωρ Μιχαήλ, δὲν ἐβρέθηκε ποτὶ
στὴν ἀνάγκη νὰ προσάποιῃ τ' ἀσια-
τικά του σύνορα.

Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

ΛΟΛΟ

Όσα δὲν λέγει ἡ Ἱστορία

ΜΙΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΡΙΓΚΗΠΟΠΟΥΛΑ ΣΤΟΝ ΘΡΟΝΟ ΤΗΣ ΒΑΓΔΑΤΗΣ

Ἡ Μαρία τὸν ἀκούει μὲ χαμηλὴ

ωμένο βλέμμα και ταραγμένη καρδιά...

Παντός, καθ' ὅλην τὴν διαρκείαν
τῆς Βασιλείας τοῦ Ἀπαγα, ὁ Αὐτο-
κράτωρ Μιχαήλ, δὲν ἐβρέθηκε ποτὶ
στὴν ἀνάγκη νὰ προσάποιῃ τ' ἀσια-
τικά του σύνορα.

Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

ΛΟΛΟ

Ἡ Μαρία τὸν ἄκουε μὲ γαμψωμένο βλέμμα καὶ ταραγμένη καρδιά.

Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

А С Д Е

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΧΙΟΥ ΟΥΩΛΠΟΛ

Συγνά, στο παρελθόν, ο Θόρντον είχε σκεφθεί ότι άρ- γά η γρήγορα θα έπρεπε ν' «αποκαταστήσει». Τό επιδομα- τού θείου του εξαρτάτο, βέβαια, ζωή αξιοπρεπή, απο- κλειόντας όμως κάθε πολυτέλεια. Και ο Θόρντον άνα- πύσσε την πολυτέλεια, άναπύσσε τις απολαύσεις που άπο- νο τὰ εκατομμύρια παρόντων. Άν η Γκρέις Φέργκυσον άποφάσει νά παντρευθί, ο άνδρας της θα μπορούσε ν'ά- ποκτήσει όχι μόνον κούρσα και λιμουζίνα, αλλά και θα- λαμηγό.

Προτού περάσει, λοιπόν, καλός καιρός είχαν γίνει στε- νοί φίλοι. Η Γκρέις τόν ύποδεχόταν πάντοτε μ' ένα φιλό- ξενο χαμόγελο και δέν τού έκρυβε ότι ή συντροφιά του την εύχαριζούσε. Ο Θόρντον, χωρίς θία, καλλιεργούσε τό έδαφος. Αυτή ήταν ή μοναδική πείρα του στη ζωή: ή- ξερε πως νά προδιαθέσει μία γυναίκα για τό πρώτο φιλή, για τό πρώτο άγκαλιάσμα.

Ήταν άναμφισβήτητο, ότι ή Γκρέις δέν είχε νοιώσει άκόμη στη ζωή της πραγματικό έρωτικό πόθο. Ο Θόρ- ντον είχαν άκούσει νά λένε κάποτε, ότι τίποτε δέν άπονα- κώνει περισσότερο τόν έρωτισμό μίας γυναίκας όσο ένας ήλικιωμένος Άγγλος σύζυγος. Η Γκρέις, ή οποία άνα- πύσσε την συντροφιά τών άνδρών, τούς κρατούσε πάντο- τε σε άπόσταση, γιατί, ακριβώς, δέν ένοιωθε μέσα της έ- ρωτικό πόθο. Θά ήταν όχι μόνο διασκεδαστικό, αλλά και εξαιρετικά κοκακεντικό άν πρώτος αυτός κατάρθωνε νά ξεσηλώσει άποφύσσει, μετά τό τσάι, εύρηθηκε καθισμένος πλάι της, στον μεγάλω, γαλάζιο καναπέ τού σαλονιού.

Η Γκρέις έμενε σιωπηλή, γεροντική άσφαρ έπάνω του, με τό πρόσφορο γυρισμένο πρὸς τό άνοιχτό παράθυρο. Κιόταξε τις πλούσιες φυλλωσιές τών δένδρων και χαμο- γελούσε ήσυχα.

Ο Θόρντον άγνισσε άπαλλά τό μπράτσο της.

Μού άρέσει έτσι που είσαι ήσυχη, ήρεμη, συγκρα- τημένη. Γκρέις, είπε με γλυκιά φωνή. Η γυναίκες στην Άμερική δέν είνε διόλου ήσυγες...

Χαίρομαι, που ή φίλια μου έχει κάποιω νόημα για σένα, τού άποκρίθηκε έκείνη.

Ναί, έχει κάποιω νόημα, έδήλωσε έκείνος με πεποι- θησι. Είσαι ή καλλίτερη μου φίλη, Γκρέις...

Τά δάκτυλά του γλίστρησαν έπάνω στον λείο μπράτσο και έφωριζαν τό γέρι της.

Έκείνη ακριβώς την στιγμήν ο Θόρντον πρόσεξε την γάτα.

Καί άλλοτε, βέβαια, ή Πηνελόπη τού είχαν έλκύσει την προσοχή. Η άφοσιώσις της για την Γκρέις τού είχε προ- ξενήσει έντύπωση, τού είχε φανή κάπως περίεργη. Η γά- τις είνε συνήθως ψυχρές, ακατάβεκτες, ζουν την δική τους ζωή, περιφρονώντας τ' ανθρώπινα όντα. Η γάτα, ό- μως, αυτή, μία πελώρια και όλοενη περσική γάτα — ή- ταν, άρά γε, περσική; Ο Θόρντον δέν είχε ξαναδθί τόσο μεγάλη και άσπρη περσική γάτα — ή γάτα, λοιπόν, αυτή φαινόταν ν' αγαπά πραγματικά την Γκρέις.

Ο Θόρντον είχε παρατηρήσει πόσο ψυχρό γινόταν τό θέλμμα της γάτας όταν ή Γκρέις έβγαλε από τό δω- μάτιο. Εύτυχός τού πρόσανό θέλμμα δέν καταδεχό- ταν ποτέ νά στραφεί πρὸς αυτόν.

Είχαν έπιχειρήσει επανειλημμένως νά κατακτήσει την έννοια της Πηνελόπης, όχι γιατί άγαπούσε τις γάτες, άλλ' επειδή έπίστευε στην παλιά θεωρία ότι τά παιδιά και τά ζώα συμπαθούν άμέσως τούς καλούς ανθρώπους. Παρά τις προσπάθειές του όμως, δέν είχαν έπιτύχει τόν σκοπό του. Ήταν όλοφάνερο ότι ή Πηνελόπη τόν περι- φρονούσε ή μάλλον άγνοούσε την ύπαρξί του. Όσοι φο- ρές είχε τύχει νά κυττάξει πρὸς τό μέρος του ο Θόρντον είχε νοιώσει τό θέλμμα της νά τόν εκμυστηνεί.

Έκείνο τό άπόγευμα, έν τούτοις, για πρώτη φορά τό ψυχρό αυτό θέλμμα προσοχήθηκε νά τόν έκνίταξει, τόν έβλεπε. Καί ο Θόρντον είχε την έντύπωση, ότι για πρώ- τη φορά ή γάτα τόν έβλεπε. Την στιγμήν πού έπιανε τό χέρι της Γκρέις, ή Πηνελόπη είχε σηκώσει τό ύπεροχο κεφάλι της και τόν είχε κυττάξει—τόσο περίεργα.

Δέν είχε δι' ώραιότερη γάτα, είπε ο Θόρντον. Πόσον ένών έδω έγω;

Έξή ή έφτά... Την έδοηκα ένα πρωί στὸν κήπο, λί- γο καιρό μετά τόν θάνατο τού άνδρός μου. Ήταν μικρό γατάκι τότε...

Φαίνεται νά σ' άγαπά πολύ...

Ω, ναί, μ' άγαπά...

Περίεργο... Είχα την έντύπωση ότι ή γάτες είνε αντί- κανες ν' άφοσιωθούν...

Αυτό δέν είνε αλήθεια, έδήλωσε ή Γκρέις. Πηνελό- πη, έλα 'δω...

Η γάτα σηκώθηκε άμέσως, τεντώθηκε με νωχέλια και κατόπιν πλησίασε μεγαλοπρεπώς στὸν καναπέ. Ρον- ρονίζοντας, χαϊδεύτηκε στὰ πόδια της κυρίας της, άγνά- ήδονικά. Σαφηνικά, όμως, τὸ ρονοήνυμα έπαυσε. Η Πη- νελόπη σηκώσε τό κεφάλι της και ξανακύτταξε τό Θόρ- ντον μέσα στὰ μάτια.

Ξέρεις, Γκρέις, είπε αυτής γελάοντας, δέν μού φαί- νεται νά με συμπαθί ή γάτα σου.

Ω, ναί... δέν αποκλείεται νά σέ αντίπαθι, άποκρίθη- κε έκείνη ήσυχα. Η Πηνελόπη ζηλεύει φοβερά...

Ζηλεύει; Πρώτη φορά μου άκούω γάτα νά ζηλεύη...

Η Πηνελόπη δέν είναι συνηθισμένη γάτα, ψιθύρισε ή Γκρέις.

Έκείνο τό βράδυ ο Θόρντον έπείστρεψε κάπως νευρι- αζόμενος στη θάλασα. Κόνισσε πολλά τσιγάρα, θηματί- ζοντας αδιάκοπα στη μικρή βεράντα.

Είχε την έντύπωση ότι κάτι τό εξαιρετικά περίεργο τού συνέβαινε. Δέ έβινε τό πάλι για νά βρεθί κοντά στην Γκρέις.

Όχι, δέν είνε δυνατόν, ιουρμούριζε. Δέν είνε δυ- νατόν νά είμαι πραγματικά έρωτευμένος μαζί της. Ναί, βέβαια, είνε γλυκιά γυναίκα... μού άρέσει πολύ... Η ά- πολύτιμη, όμως, αλήθεια είνε ότι μέχρι σήμερα έκείνο με άπασχολούσε κυρίως ήσαν τὰ εκατομμύρια της... τώ- ρα, όμως...

Μή χάνης τόν καιρό σου, τού ψιθύρισε μία φωνή.

Όταν θ' άποφασίσω, θα είνε πολύ άργά...

Έρριξε μία ματιά ολόγυρά του, δέν είδε, όμως, κα- νένα... Καί έτσι ο Θόρντον άρχισε νά ζή μέσα σέ μιάν ά- φύσκη άτμόσφαιρα, πού τού έπιέζε την ψυχή και τού θέ- λωνε τό μυαλό.

Όταν έβλεπε τώρα την κ. Φέργκυσον ένοιωθε μιάν άκατανίκητη διάθεση νά την άγκαλιάσει, νά την γεμίσι φιλή. Με δυσκολία συγκρατούσε τό πόθος του. Καί κάθε

τόσο άκούσε έκείνη τή φωνή νά τού ψιθυρίζη:

Μή χάνης τόν καιρό σου...

Ξαφνικά ένα άπόγευμα ο ούρανός συννέφιασε και ο άνεμος τού Άτλαντικού εστράωσε άγριεύοντας τις έπείρω- τες άμμουδιές. Έκείνο τό άπόγευμα ο Θόρντον πήρε την άποφάσι του. Με τό αδιάδεργο κοιμημένο ός τόν λαμπό έστράφη για την έπαύλη της κ. Φέργκυσον.

Όταν μπήκε στο σαλόνι, ή άσπρη γάτα κοιμόταν έμ- πρὸς στο άναμμένο τζάκι. Ο Κινέζος ύπνέτης τόν έπλη- ροφόρησε ότι ή κυρία του θα κατέβηκε σέ μερικά λεπτά.

Έμεινε μόνος με την Πηνελόπη.

Κάθησε στὸν γαλάζιο καναπέ και άναψε ένα τσιγάρο.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και γρήγορα πού τού φαινόταν ότι άκούγε τούς παλμούς της... Σέ λίγο θα κρατούσε τά χέρια της Γκρέις μέσα στα δικά του. Θά της έλεγε τό μυστικό του, πού αυτή, άσφαλώς, θα είχε ήδη ναντεύσει. Θά της έπρότεινε νά γίνη γυναίκα του. Δέν θα τόν άπέκρουε. Ήταν βέβαιος γι' αυτό. Τότε, όμως, γιατί χτυπούσε έτσι ή καρδιά του;

Κιόταξε ολόγυρά του, νοιώθοντας ότι κάτι μέσα στο δωμάτιο τόν στενοχωρούσε, και έξαφνικά άντελήθη, πρὸς μεγάλην έκπληξή του, ότι αυτό τό κάτι ήταν ή γάτα. Η σκέψις ότι έρισκόταν μόνος με την Πηνελόπη μέσα στο δωμάτιο τού προσέδωσε τρέμο.

Τό ζώο δέν είχε κινήσι άκόμη διάλου από τή θέσι του. Καθώς, όμως, τό κυτάαζε έπληωσε με ραθυμία τό πόδι του και έξερσε τό χαλί. Ο κρότος τού ξυσίματος τόν έ- κανε ν' άναστήσει.

Μή τό ξανακάνω αυτό! έφώναξε, ώσάν νά άπευθυνό- ταν σέ άνθρωπο.

Η γάτα έστρέψε πολύ άργά τό κεφάλι της και για πρώτη φορά ο Θόρντον παρατήρησε με πόση ένταση ή λαμπρά τά μεγάλα γκριζοπράσινα μάτια, πού προσοχή- θηκαν στα δικά του.

Τίποτε μέσα στο δωμάτιο δέν έκίνητο και, έν τούτοις, τού φαινόταν, ότι ή γάτα είχε πλησιάσει μεγαλύνοντας. Μιά ζεστή θερμαία μυρωδιά γούνας είχαν άπλώη μέσα στο δωμάτιο, μία μυρωδιά πού τόν έπνιγε.

Η Γκρέις μπήκε άνάσφαρη στο δωμάτιο και ο Θόρ-

ντον άναστήναζε με ύποκοφίσι. Ήταν τῷ συνηθισμένο

να έγκαταλείψει αυτές τις έξωφρενικές ιδέες. Καί σου Κατόπιν ο Θόρντον της είπε με φωνή πού έπρεπε έ- λαφρά:

Γκρέις, πρέπει νά σου πώ... έβδομάδες ολόκληρες τώρα θέλω νά σου πώ ότι... Γκρέις, είμαι έρωτευμένος μαζί σου... σέ άγαπώ...

Έστρέψε τό κεφάλι της και τόν έκνίταξε με τόσο μη- τρώλη έκασαση, ώσάν ο Θόρντον νά ήταν μικρό παι- δάκι και νά της είχε ζητή- σει νά τόν πάρη μαζί της στο θέατρο.

Αυτό με κοιλακεύει πο- λύ, άναμπετ έθόρντον, τού είπε γλυκά. Άλλά, στ' α- λήθεια, δέν είνε δυνατόν νά είσαι έρωτευμένος με μιάν ήλικιωμένη γυναίκα.

Ο Θόρντον γέλασε.

Σύ είσαι ή ήλικιωμένη γυναίκα έκανε. Ά Γκρέις,

μή λές άνοισιές! Είσαι ύπεροχη! Είσαι ή γυναίκα πού άπόσπασε καί ο μεγαλειότατος πόθος μου είνε νά σέ κάνω δική μου...

Η Γκρέις κάθισε στο γαλάζιο καναπέ σκεπτική. Ο

Θόρντον νωγάνισε μπροστά της.

Λοιπόν, Γκρέις, δέχασαι... δέχασαι νά γίνης γυναίκα μου; την έρώτησε. Θά σου μιλήσω με άπόλυτη ειλικρίνεια... Είμαι ένας κόνιτάτος άνθρωπος, χωρίς περιουσία και χωρίς σπάνια χαρίσματα... Σέ άγαπά, όμως. Πρέπει νά βεβαιώ, Γκρέις!...

Τόν ξανακύτταξε με την ίδια μπρηκή τρυφερότητα.

Θόρντον, δέν ξέρω νά σου άπαντήσω, τού είπε.Σέ σου έπαθα πολύ... Είσαι ο καλλίτερος μου φίλος. Είμαι βέβαια ότι μαζί θα ζούσαμε εύτυχισμένοι. Καί σου όμο- λογώ ότι πολλές φορές ή μοναξιά μου φαίνεται πραγμα- τικά καταθλιπτική. Άλλά...

Άλλά... τί; έρώτησε άνυπόμονα ο Θόρντον.

Είχε καθίσει δίπλα της και είχε περάσει τό μπράτσο τού ολόγυρα στους ώμους της.

Την έγω συναντώ αυτήν την μοναχική, άσπρη ζωή, συνέχισε ή Γκρέις. Η ήμερες μου περνούν χωρίς μεγάλες γαρές, άλλα και χωρίς άπογοητεύσεις. Δέν είμαι, άλλως τε, έντελως μόνη. Έγω την Πηνελόπη.

Την Πηνελόπη! Έκανε έκείνος σαρκαστικά.

Ω, δέν ξέρεις! Εγώ έμενεκα κατάπληκτος άν ήξερες...

Έσπικωσε για μία στιγμήν τό πρόσωπό της πρὸς τό δι- κό του και τού χαμογέλασε.

Ο Θόρντον την έσπικε στην άγκαλιά του.

Μα τί είν' αυτό πού λές! Έκανε ν' έπιληκτικό τόνο.

Δέν αντάξομαι νά περιφρονήσω την άγάπη μου έξ αί- τιας μίας γάτας. Έγώ μπορώ νά σου προσφέρω κάτι πού ή γάτα δέν μαζί θα δώσει ποτέ: την εύτυχία! Σέ άγαπά και αυτό άκρίβως λείπει από τή ζωή σου.

Ναί... Ξέρω...

Ο Θόρντον παρατήρησε ότι δέν έκανε την παραμικρή κίνησι για ν' άποσπασθί από την άγκαλιά του. Η Γκρέις σήκωσε πάλι τό πρόσωπό της πρὸς τό δικό του.

Μού άρέσει τόσο, τού είπε.

Ο Θόρντον δέν ήμύρησε νά συγκρατηθί αυτή τή φο- ρά. Την έσυρε στο στήθος του και την έφίλησε με πάθος.

Η Γκρέις δέν τόν άπώθησε' πρόβησε τού άνταπεδώσε τό φιλήμα της.

Ω, πρέπει νά γίνης δική μου... δική μου! ψιθύρισε ο Θόρντον φιλώντας την στα μάτια.

Θα είσαι τόσο εύτυ- χος χωρίς εμένα.

Ξαφνικά έβλεψε. Είχε την περίεργη έντύπωση ότι τό στόμα του ήταν γεμάτο τριχές. Δέν ήμυρούσε νά κατα- πνίγεται.

Α, με συγκωρής μία στιγμή! είπε.

Ήπιε ό,τι είχε άπομεινε μέσα στο ποτήρι του.

Κάτι μού κάθισε στο λαμπό, είπε.

Γκρέις, μην άρνιθής... Χωρίς εμένα δέν ξέρω τί θα άπομύνω. Μπορείς νά με σώσης... νά με κάνης άφοροετι- κό άνθρωπο. Καί έγώ θα είμαι πάντοτε πιστός σου σκλά- βος.

Η Γκρέις τού χάιδεψε τά μαλλιά και τόν έφίλησε στο στόμα.

Άσπρη με νά σκεφθώ, Θόρντον, τού είπε. Δώσε μου

μία μικρή προσέμια δύο ή τριών ήμερών. Δέν μπορώ ν' άποφασίσω έτσι, άμέσως. Γιατί, έλέγεις, Θόρντον, δέν έξ- έρω άν άνδρότερα θα μπορούσα ν' άναποκριθώ σ' όλες τις προσδοκίες σου. Φοβόμαι ότι γρήγορα θά σου γίνω θα- ρετή.

Έσύ θαρετή! έφώναξε με ειλικρινή άγανακτση.

Μά με είδες ποτέ νά πλήτω έσω και ένα μόνο δευτερό- λεπτό από την ήμερα πού γνωρισθήκαμε; Έγουμε γίνε- ται τόσο καλοί σύντροφοι. Έγουμε τά ίδια γούρα, άναπαύ- με τα ίδια πράγματα. Καί θέλω νά σέ προσολάξω, νά σέ προστατεύσω... Νοιώθω ότι στιγμήν είδε την γάτα νά σηκώνε- ται και νά πικρώη πρὸς τόν καναπέ. Δέν τόν έκνίταζε.

Ο Θόρντον, όμως, είχε τό περίεργο συναίσθημα ότι ένα αφορήτο δάρος τού έπλάκωνε τό στήθος, ότι κάτι τό τρι- γωτό τού έορσασε τό στόμα και τή μύτη και τόν έμποδι- ζε ν' άναστήσει.

Σηκώθηκε.

Έστω, έκανε, σου βίνω την προσέμια σου... αλλά, Γκρέις, σέ ίκετεύω, μην άποκρούσης την άγάπη μου...

Μετά τρεις ήμερες ή Γκρέις τού είπε ότι δεχόταν νά γίνη γυναίκα του.

Στό κάτω-κάτω, μόνο ή Πηνελόπη θα έγη άντιρρή- σεις, ψιθύρισε με τό μόνονόλο της άκουμισμένο στο δικό του.

Ο Θόρντον έκανε μιάν άπότομη κίνησι πού τόν άπε- μάκρυνε έλαφρά απ' αυτήν.

Συνεχώς αναφέρεις αυτή την άναθεματισμένη γά- τα, διαμαρτυρήθηκε.

Μή θυμώνεις, Θόρντον. Η Πηνελόπη, θέλει, έχει παίξει τέτοιο ρόλο στη ζωή μου... Δέν είνε συνηθισμένη γάτα. Έγώ, κάνω τόσο παράξενα πράγματα... Η περι- πτωσι τού Πέρου Μάγκαν, λόγου χάριν...

Ποιος ήταν αυτός ο κ. Μάγκαν; έρώτησε ο Θόρντον νοιώθοντας ένα άνεχόμενο οίγος κατά μήκος της σπον-δυλικής του στήλης.

Ένας εξαιρετικά συμπαθητικός νέος, πού είχαν έ- πιχειρήσει νά έρωτευοτήσουν μαζί μου. Ω, ή πρόθεσις του ήταν πολύ άδύνατη. Ένα βράδυ προσέβαρε νά με φιλήσει, τό έπομεινέ μου έγινε ένα τόσο παρθε- νω γούρισμα. Όλη τή νύχτα τόν είχε θασανίσει ένας φο- θερός έρωτικός και γι' αυτό έπείστρεψε στη Νέα Υόρκη, πού έζηγούσε. Δέν τόν ξανάδα, έξέρω, όμως, ότι κάποια σκέψις είχε ή Πηνελόπη με τόν έρωτικό τού Μάγκαν...

Ο Θόρντον έπηρε τό πρόσωπό της μέσα στα χέρια του.

Ακούσε, έρωτη πού, της είπε, είνε καιρός, νομίζω,

νά έγκαταλείψης αυτές τις έξωφρενικές ιδέες. Καί σου άπολλάξω απ' αυτή την τόσο τυραννική γάτα.

Η Γκρέις κούνησε τό κεφάλι της.

Ναί, θα ήταν ίσως φορτικό νά την άπογνωρισθώ, ψι- θύρισε, όμως, δέν θα έλαλη... Μισέ! όσοι ύπο- πτεύεται ότι με συμπαθούν. Γραστούνος κάποτε με τόση άκριότητα τό πρόσωπο τού Μπέντζι Κούπερ, ώστε ο

καυμένος άναγκάστηκε νά μείνη δυο ολόκληρες έβδο- μάδες στην κλινική.

Η άτίμωσφαιρα τού δω- ματίου είχαν άρχισι νά γί- νεται πνιγνή — τούλάχι- στον για τόν Θόρντον. Έρ- ριζε μία ματιά ολόγυρά του. Η γάτα, όμως, έ- λειπε.

Όλα αυτά είνε άνοσι- ες, είπε. Λίγη στρυγινή θα

ή Γκρέις τόν έκνίταξε κάπως σκληρά.

Καί κάποιος άλλος είχαν έπιχειρήσει κάποτε νά την δηλητηριάσει την Πηνελόπη, είπεν, άλλα βέβαια δέν πέ- τυχε τόν σκοπό του. Η Πηνελόπη δέν τρώγει παρά μόνον ό,τι της βίνω έγώ, με τό χέρι μου...

Τό θέλμα της έγινε άμέσως γλυκύτερο. Τόν φίλησε...

Έκείνο τό βράδυ ο Θόρντον έγκατέλειψε την έπαύλη λιγνότερο εύτυχισμένος από ό,τι θα έπρεπε νά είνε. Τό πρόσωπό του, άντί νά λάμπη από την γασρά ύστερα από ένα τέτοιο θρίαμβό του, ήταν συνωφωμένο.

Ήταν μία ώραία, ήσυχη θραυδιά. Ο Θόρντον είχε ραντεβό με κάποιο φίλο του σ' ένα από τά κοσμικά έ- στιατόρια της μεγάλης πλάξ. Έν τούτοις, πρότιμης νά έπιστρέψη κατ' ευθείαν από τη θάλασα. Άνοιξε την πόρτα και μπήκε στη μικρή τραπεζαρία. Μόλις πέραςσε, όμως, τό καθύλη, σταμάτησε, τελείως άκίνητος, σάν άπολιθω- μένος. Έεί, στην άκρη τού τραπεζιού, ήταν ή άσπρη γάτα. Τά πρόσωπα μάλιστα της προσολήθηκαν σ' αυτόν.

Ο Θόρντον έκλεισε για μία στιγμήν τά βλέφαρά του.

Όταν τά ξανάνοιξε, ή γάτα είνε έξασφαισθή.

Μά τί διάβολο, όνειρεύομαι θρόνος; ψιθύρισε. Γάτα δέν ύπάρχει έξέ μέσα...

Έν τούτοις, ένοιωθε έπάνω στη μύτη και στο στόμα του κάτι τό θερμό, τό άποπνικτικό, ώσάν ένα άόρατο χέρι νά προσπαθούσε νά τού σκεπασί τό πρόσωπο με μιά ά- όρατη μελαγχ, φωνιτίζοντά τον.

Κατέσυρε στο μπάνιο και ή ψυχρολογία τόν δόθησε νά συνέλθω κάπως. Κατόπιν τηλεφώνησε στην Γκρέις.

Ήθελα ν' άκούσω την φωνή σου, άγάπη μου. Είσαι εύτυχισμένη;

Φυσικά, είμαι εύτυχισμένη.

Μέ σκέπτεσαι κάπου-κάπου;

Ναί, βέβαια! μόνον έσένα σκέπτομαι.

Η Πηνελόπη είν' αυτόν... έμπρός στο τζάκι;

Ναί... δηλαδή, όχι.

Έμπρός στο τζάκι... στην άγκαλιά μου.

Παρ' όλignon νά ξε- φωνήσι: «Πέταξε την από πάνω σου! Πέταξε την! Μην την έννίξεις!»

Σ υγκρατήθηκε, ό- μως, και την καληνύ- χτισε με γλυκιά φωνή...

Έκείνη τή νύχτα έι- δε ένα εξαιρετικά ευ- σφαιρο δεινίο: Μία κρέμα ξεπερσάλε ξαφνι- κά έμπρός του, μέσα από τή γη, και τού φώ- ναζε με άγονία:

Μη την παντρευ- θής... μη την παντρευ- θής!...

Ένα βράδυ, μετά τέσσερες ήμερες, ή Γκρέις και αυτός έρέμ- ιζαν κακάμενοι κατά- πόδας τού ξυλινού έρω- τή τού φονικιδόφθη- τας άκροβαλαστιάς.

Ο Θόρντον φαινόταν στενοχωρημένος.

Τί έχεις; τόν έρώ- τησε έκείνη χαϊδεύον- τάς του τό χέρι.

Τίποτε, δέν ξέρω...

Δέν ξέρω τί έχω πάθει.

Όλας αυτές τις τελευ- ταιές ήμερες βλέπω συνεχώς μπροστά μου την γάτα σου. Όπου κι' άν πάω, με άκολου- θεί...

Περίμενε ν' άκούση την Γκρέις νά έσπα- σε νύχλια, νά τού λεί- ο,τι ή Πηνελόπη δέν είχε λείψει κανένα χιόνι, πού την έπαύλη. Εκείνη, όμως, έμεινε για κά- ποτες στιγμές σιωπηλή και κατόπιν, ασήγγυν- τας του τό χέρι, ψιθύ- ρισε:

Η Πηνελόπη μού φάνηκε κάπως παρθε- νική αυτές τις ήμερες. Με φόβισε κι' έμένα την ίδια. Με κύτταξε τόσο έκπληκτικά, σάν νά είχα διαπράξει ένα μέγα σσβαρό σφάλμα...

Σού τό έχω ήδη πη, ή Πηνελόπη δέν είνε συ- νηθισμένη γάτα. Κάπο- τε πού είναι πείσι στο Πάλας Σπρίγκς για μία ή δυο έβδομάδες, την άφήσα στην έπαύλη με τούς ύπερότες. Διακό- σια χιλιόμ. χωρίζουν

τό Μάισσι από τό Πάλας Σπρίγκς. Έν τούτοις' κά- πο- βράδυ ή Πηνελόπη έργόταν νά μ' έπισκευθί για μερικά λεπτά...

Ω! για όνομα τού Θεού, Γκρέις, παύσε! Είμαστε άνθρωποι και οί δυο...

Έπείρασε την βραδυά στην άγκαλιά της, έπάνω στον γαλάζιο καναπέ. Εκείνη, νοιώθοντας την άπώθησις του, φάνηκε πολύ τρυφερή μαζί του. Η Πηνελόπη δέν φάνηκε διόλου στο σαλόνι.

Τό ίδιο έκείνο βράδυ ο Θόρντον έπεσε πολύ ένωρίς στο κρεβάτι, τσακισμένος σωματικά και άπελπισμένος ψυχικά. Καί άμέσως ύπνιθθηκε σέ λήθαργο.

Ξύπνησε ξαφνικά, με μιάν άπότομη κίνησι τρώμου. Μία έσπαιρα μυρωδιά ζώου έμύλωνε την άτμόσφαιρα τού δωματίου. Άναψε τό ηλεκτρικό φως και είδε στο οαλόι τού κοινοβίου τού ότι ή ώρα ήταν τρεις παρά τέταρτο. Κατόπιν έρριξε μία ματιά ολόγυρα.

Θέε Παντοδύναμι! μούγκρισε.

Η άσπρη γάτα, με άνωρομένο τό τρίχωμα και μι σάνοιγχο τό κατακόκκινο στόμα της, ήταν σκαρφαλω- μένη στο μικρό τραπεζάκι πού ύπηρει στην μέση τού δω- ματίου και τόν έκνίταζε με μιάν έκσφασι άμειλικτης κακίας. Τού άπνικε πελώρια. Η κόρες τών ματιών της ήσαν διεσταλμένες και φωσφορίζαν.

Ο Θόρντον έπεχείρησε νά πηδήσι από τό κρεβάτι και νά φύγη, νά βγί άμέσως από τό δωμάτιο. Τά πόδια του, όμως, υπερεινθήκαν στα σεντόνια και παρ' όλignon νά κυλισθί στο πάτωμα.

Η Πηνελόπη